

GROOVE

Nummer 7 • 2008 Sveriges största musiktidning

METALLICA

Tillbaka till dåtiden

HELLO
SAFERIDE

OASIS

THE NATIONAL

DIVISION OF
LAURA LEE

Sonic Syndicate • Anna Maria Espinosa • Jive • The Winston Solution • Wendy McNeill
Prenumeranter får
Unik CD

Nada Surf Sonic Syndicate
Erik Enocksson Stina Berge
Pulpa Movits Melpo Mene

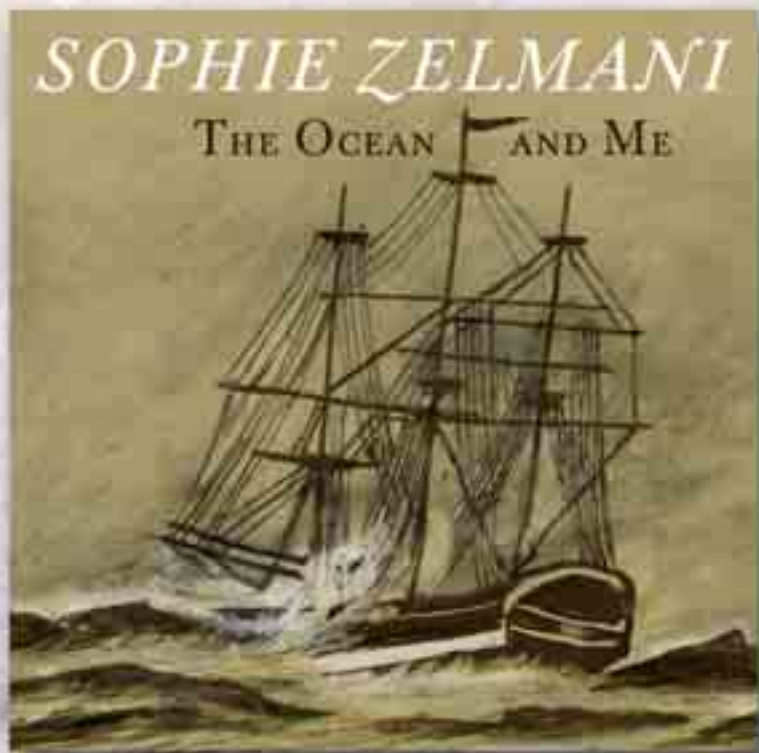
Epic

LIL' WAYNE

SETTING STANDARDS

ALBUM OUT NOW

Ny stämningsfull musik ute nu!

11 OKTOBER
ARENAN STOCKHOLM
BILJETTER: WWW.TICNET.SE, 077-170 70 70
SAMT HOS TICNET- OCH ATG-OMBUD.

ATREYU
STORY OF THE YEAR
AS I LAY DYING
MUCC
HORSE the band
GHOST IN THE MACHINE
PATH
CHEMICAL VOCATION

PLUS GAMING, AUTOGRAPH SESSIONS, AND MORE

in association with Luger

MONSTER MAGNET

+ SPECIAL GUESTS **NEBULA**
PILGRIMFATHERS

5 NOVEMBER KULTURBOLAGET, MALMÖ
6 NOVEMBER TRÄDGÅR'N, GÖTEBORG
7 NOVEMBER ANNEXET, STOCKHOLM

BILJETTER: WWW.TICNET.SE, 077-170 70 70
SAMT HOS TICNET- OCH ATG-OMBUD.

WWW.MONSTERMAGNET.NET

DEVILS GIFT

feat
Lennon

BLESSED BY A
BROKEN HEART
I Am Ghost

7 nov Brewhouse Göteborg
8 nov Klubben Stockholm

Biljetter: www.ticnet.se, 077-170 70 70 samt hos Ticnet- och ATG-ombud.

www.pkmusik.se

in association with The Agency Group

SUPPORT: LACUNA COIL

OPENER: BLEEDING THROUGH

WWW.BULLETFORMYVALENTINE1.COM
WWW.MYSPACE.COM/BULLETFORMYVALENTINE

ONSDAG 3 DECEMBER
STOCKHOLM, ARENAN

FREDAG 5 DECEMBER
LUND, MEJERIET
WWW.KULTURBOLAGET.SE

LÖRDAG 6 DECEMBER
GBG, LISEBERGSHALLEN
WWW.PKMUSIK.SE

BILJETTER: LISEBERGS TEATERKASSA 051-400 200,
WWW.TICNET.SE, 077-170 70 70 SAMT HOS
TICNET- OCH ATG-OMBUD.

Presenteras i samarbete med The Agency Group

MACHINE
15
SCANDINAVIAN
TOUR 2008

With special guests

NEVERSTORE & Tysta Mari

5 dec KALMAR, Palace
6 dec MARIESTAD, Kaliber
10 dec SANDVIKEN, Princess
(endast Millencolin)
11 dec UMEÅ, Idun

12 dec FALUN, Magasinet
16 dec GÖTEBORG, Trädgår'n
18 dec ÖSTERSUND, Folkets Hus
19 dec LINKÖPING, Campushallen
20 dec LUND, Mejeriet

With special guests in Stockholm

ELLIOT & Tysta Mari
MINOR

13 dec STOCKHOLM, Arenan

Biljetter: www.ticnet.se, 077-170 70 70,
samt hos Ticnet- & ATG-ombud.

The Agency Group
EXPRESSEN
www.millencolin.com

The Swell Season

Featuring Glen Hansard och Marketa Irglova

Med sånger från Oscarvinnande filmen Once.

STENHAMMARSALEN, GÖTEBORG 10/11

WWW.GS0.SE

BERNS, STOCKHOLM 12/11

WWW.BERNS.SE

BILJETTER: WWW.TICNET.SE, 077-170 70 70
SAMT HOS TICNET- OCH ATG-OMBUD.

ONCE UTE PÅ DVD
DEN 10 SEPTEMBER!

- 9 Erik Enocksson**
- 9 5 frågor till Nada Surf**
- 10 Blågult guld**
Melpo Mene
Movits
Stina Berge
Pulpa
- 12 Förr fick man åtminstone pillra**
- 12 Division Of Laura Lee**
- 15 The National**
- 15 Sonic Syndicate**
- 16 Metallica**

MATTIAS ELGEMARK

19 Hello Saferide ▲

20 Oasis ▲

22 Recensioner

Album

DVD

31 Groove CD 7 • 2008

Rättelse

I förra numret föll tyvärr namnet på fotografen till bilden på Anna Franzon bort. Det är Isabel Johansson som har tagit bilden. Vi beklagar misstaget.

Musiker försöker hitta nya vägar

När man väl sätter sig ner och funderar på situationen i musikbranschen 2008 inser man faktiskt ganska omgående att klimatet är inspirerande, trots det negativa krisbranschskimmer som omgett oss i flera år nu. Men det krävs att man som aktör (musiker/skivbolag/media) är mottaglig för den nya tidens ordning.

Bolag som ger ut musik för vinnings skull har äntligen på allvar börjat jobba efter moderna affärsmodeller istället för att bara lipa över marknadens orättvishet och vifta med stämningsansökningar. Att vara praktiskt lagd är en stor tillgång, att förstå sin samtid kan ibland vara en lång och smärtsam process men de begåvade och smarta kommer ut som vinnare i andra änden av tunneln.

För artisterna ligger landet öppet att exploatera sig själva och sin konst vare sig de placerar sig i reklamfilmer vilket innebär stora intäkter och maffig synlighet, eller säljer merchandise i drivor. Eller som bland annat Marit Bergman gjort när hon istället för att bara göra ett album skapar en låtpre-

numeration med en ny låt i månaden via hemsidan. Satsningen verkar gå okej även om hon inte når upp till försäljningssiffror från förr, men det måste ändå vara otroligt spännande att som artist kunna styra hela skeppet istället för att bara släppa allt till ett skivbolag, även om det så klart kräver energi och/eller bra medarbetare.

Men få artister är lämpade att vara framgångsrika affärsmän samtidigt som de ska skapa fantastisk musik. Därför finns det fortfarande plats för drivna personer i branschen. Som alltså inte är i kris. Den är i utveckling. Och med stor potential eftersom alla i världen med uppkoppling eller mobil är målgruppen. Det gäller bara att nå dem.

GARY LANDSTRÖM
gary@groove.se

Omslagsbild
Universal Music

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

www.groove.se
myspace.com/magazinegroove
groove.9mv.com
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Redaktör svensk musik
Johan Lothsson
johan@groove.se

Layout
Henrik Strömberg
hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg GB
per@groove.se
0735-43 59 66

Groovearbetare i detta nummer

Rebecka Ahlberg	Peter Johansson
Therese Ahlberg	Karin Knappe
Oscar Anderberg	Robert Lagerström
Lisa Andersson	Mattias Lindeblad
Alexandra Bengtsson	Maria Pettersson
Roger Bengtsson	Emma Rastbäck
Jenny Brinck	Thomas Rödin
Mathilda Dahlgren	Magnus Sjöberg
Nina Einarsson	Mathias Skeppstedt
Jonas Elgemark	Anders Teglund
Fredrik Franzén	Carl Thunman
Torbjörn Hallgren	

Praktikant **Anna Gustafsson**

Tryck **VTT Grafiska**
ISSN 1401-7091

Åsikter uttryckta i denna publikation är antingen skribenternas eller de intervjuades och speglar nödvändigtvis inte den ansvarige utgivarens, redaktionens eller annonsörers åsikter. För icke beställt material ansvarar ej. Citera oss gärna, men ange då Groove som källa. Alla rättigheter är reserverade. För beställt material köper Musiktidning i Göteborg AB all förfoganderätt. Allt material lagras elektroniskt och publiceras på internet, eventuellt förbehåll mot detta måste göras före publicering. Tävlingsdeltagare svarar själva för eventuell vinstskatt.

Just nu på Åhléns! Välkommen in.

Hello Saferide

Annika Norlin tar en paus från Säkert! Och släpper den 24/9 det andra albumet med Hello Saferide. CD 149:-

Anna Christoffersson & Steve Dobrogosz
Rivertime
CD 169:-

E.S.T.
Leucocyte
CD 175:-

Fleet Foxes
Fleet Foxes
Dubbel-CD 159:-

PS. Du kan även ladda din mobiltelefon från 100:-

Callexico

Carried to dust

Ute nu

24 oktober Vega, Köpenhamn
25 oktober Nalen, Stockholm
26 oktober Rockefeller, Oslo

Lambchop

OH (Ohio)

I butik 1 oktober

20 november KB, Malmö
21 november Sticky Fingers, Göteborg
22 november Berns, Stockholm

Cold War Kids

Loyalty to Loyalty

I butik 24 september

Our Broken Garden

When your blackening shows

Ute nu

Get Well Soon

Rest now, weary head!

You will get well soon

Ute nu

Ra Ra Riot

The rhumb line

I butik 24 september

Herman Dune

Next year in Zion

I butik 1 oktober

The Week That Was

The Week That Was

I butik 24 september

ERIK ENOCKSSON

Inte rik men väldigt glad

För två år sedan visade *Farväl Falkenberg* att det faktiskt finns hopp för svensk filmkonst. Och en betydande del av filmens kraft låg i den hjärtskärande vackra musiken, signerad Erik Enocksson, som nu äntligen släppt ett nytt album.

SARA GELSTON

MITT BLOD ÄR UTSPÄTT med Nissans vatten – kanske hade det betydelse, för *Farväl Falkenberg* berörde mig på ett vis som få svenska filmer gjort. Jag antar dock att även de som inte växt upp på västkusten kände igen sig i skildringen av den där fantastiska, fruktansvärda tiden då ungdomsåren börjar sina, när man inser att ett steg framåt samtidigt alltid är ett steg bort från något annat.

Denna bitterljuvhet förmedlades till stor del genom Enockssons musik, som lyckades berätta minst lika mycket som bilderna eller dialogen.

– Alla kan ju ändå se vad det är som händer, säger han, då vi sluter upp över en kopp konditorikaffe. Om man sätter sig ner och tittar på materialet, så är det bara ett skeende – någon skjuter skal-len av sig, någon går runt och slår dank. Men det som är själva själen i filmen, det är ju något helt annat. Och om man siktar på det istället när man gör musik, då kan man hitta den där andra dimensionen.

Och nog hittade han något extraor-dinärt, för albumet *Farväl Falkenberg* är så mycket mer än ett bra filmmusi-

kalbum – det är ett väldigt, väldigt bra album, helt enkelt.

Ändå tog det nästan två år innan uppföljaren nådde skivdiskarna.

– Jag har ingen lust att stressa, förklarar Enocksson. Det finns ingen anledning. Det är inte så att jag tjänar några pengar på det här, och det är inte heller så att jag skulle kunna leva med att det blir dåligt. Så jag låter bara saker och ting forma sig själva.

Och resultatet är *With it's dark tail curled 'round the garage* – ett album som visst förvånat och till och med upprört en del lyssnare, på grund av att Enocksson sjunger på fem av albumets åtta spår.

– Alltså, jag har ju alltid skrivit låtar med sång, men det är först nu jag börjat acceptera hur jag faktiskt låter. Det är min röst, och det känns väldigt skönt att kunna säga det, känna det. Och även om det jag gör ju är väldigt marginellt, är det ganska så roligt att det blev ett sådant rabalder när jag började sjunga. Det är intressant att det kunde vara så kontroversiellt.

Albumet tar smidigt vid där föregångaren tystnade, men rör sig sedan mot ett mer avskalat, återhållsamt dramatiskt uttryck, accentuerat av Enockssons sammanbitna sång, för att mot slutet åter intensifieras i ett glödande crescendo, i tron på en ljusare framtid.

– Albumet består i lika delar av gammalt och nytt material, så dom är verkligen som systerskivor, den här och Falkenberg-skivan. Men i och med att låtarna funnits så länge, känner jag mig också väldigt färdig med den. Den är ett avslutat kapitel. Nu kan jag bara blicka framåt.

Och precis som albumets avslutning antyder, är Enocksson hoppfull.

– Ja, det har ju blivit som i mina allra högsta förhoppningar, att vissa människor verkligen, verkligen älskar det jag gör, och dessutom har jag fått ge ut precis de utgåvor jag velat, på precis det vis jag velat. Jag kan inte begära mer. Tänk så fantastiskt: 1 500 personer har köpt min skiva! Det är så bra som det kan bli. Jag hade aldrig kunnat tro det här. Jag är inte rik, men jag är väldigt glad.

FREDRIK FRANZÉN

GARY LANDSTRÖM

Nada Surf

Sångaren och låtskrivaren Matthew Caws hängde backstage på spanska Benicassimfestivalen.

Vad händer med er nuförtiden?

– Vi spelar omväxlande i USA och här i Europa. Det är jobbigt att resa mycket men att spela är alltid kul.

Ni har ju spelat i Sverige flera gånger tidigt i er karriär, vilka svenska artister gillar du?

– Bear Quartet, Honey Is Cool och Victoria Bergsman. Och, vad heter dom nu... jo, Bob Hund.

Jobbar ni med ny musik?

– Nja, vi kanske gör ett coveralbum närmast. Men jag skriver ner idéer som vanligt och passar sedan ihop dom med idéer som kan vara flera år gamla. Eller så gör jag som med *Always love* som bara tog 20 minuter att skriva.

Tänker ni fortfarande i albumformat?

– Ja, jag gillar formatet med 10-12 låtar, det blir liksom inte bättre än vinylplattorna.

Men kidsen köper ju inte gärna fysiska plat-tor längre.

– Nä, men jag hoppas att folk ur mp3-generationen kommer hem till nån kompis hus och lyssnar på en Led Zeppelinplatta och säger "whoahw".

GARY LANDSTRÖM

**Vinn resa,
boende och
biljetter till
Amsterdam
Dance Event!**

**Tävla på
groove.se**

THOMAS NÄSSTRÖM

Melpo Mene

Mjuka melodier

– Albumnamnet *Bring the lions out* har en symbolisk mening för mig. Jag kände att jag behövde förnya mig. Men man kan inte vänta på en förändring, man måste avrätta det gamla, säger Erik Mattiasson som är killen bakom Melpo Mene.

Trots den hårda inställningen till hur han behövde förändra sin musik spelar Melpo Mene fortfarande en väldigt mjuk och lågmäld pop, även om musiken ändå har utvecklats sedan debutalbumet.

– Första skivan var ju supervuggig. När jag spelade in den var jag bara en liten kille, men nu behövde jag komma ut ur pojkrummet.

Resultatet blev ett album där Erik är nog så med att balansera de söta kärlekslåtarna och 60-talsreferenserna med mer provocativa och abstrakta texter. Samtidigt vill han att musiken ska vara helt fri från pekpinnar och politik. Det är istället en speciell känsla han vill få fram.

– Jag vill hitta dom där känslomässiga knappar att trycka på. Det ska kännas ungefär som när man har en spinnande katt i knäet. En känsla av välbehag som alla känner igen och som alltid

känns lika bra. Musiken ska vara som en vän som man kan använda för att rädda livet på sig själv när det känns tungt.

Erik beskriver sig själv som en stereotyp musiker. Han har koll på musiken, men planeringen med turnéer och PR håller andra koll på. Nu närmast ska han till USA och Frankrike. Sverige får vänta.

– Man åker dit man är populär. Kan du tänka dig något bättre än att som ung stilig kille få pendla mellan Paris och New York?

Populariteten i USA beror på att Melpo Mene hade med en låt i en stor tv-reklam. Erik fick en beställning på en kärleksfull låt och gav sig själv två disciplinerade arbetsdagar för att få fram den. Han skrev *I adore you*, amerikanerna sa "We'll take it!" och plötsligt fick Melpo Mene 5 000 spelningar varje dag på Myspace.

– Många har en idé om att musiker måste gå upp mitt i natten och plinka på ett piano för att skriva låtar. Men man har musiken och romantiken i sig, det är bara hårt arbete att få ner det på papper.

MARIA PETERSSON

BENJAMIN NUK

Movits

Akustiskt swing

Movits är just nu mest känt för singeln *Äppelknyckarjazz* som tagit sig in på Trackslistan, utan att ens ha hunnit bli kända än, som bandet själva uttryckt det. Johan "Jivin", sångare i Movits, svarar på några frågor om bandet.

Brukar ni palla äpplen?

– Det var väl ett tag sen. Det finns inte så mycket äpplen i Norrbotten, men i Göteborg har man väl plockat ner ett äpple eller två.

Luleåbandet, som fortfarande är ganska anonymt i musiksverige, består förutom av Johan, av brorsan Anders Rensfeldt som producerar samt Joakim Nilsson på saxofon. Utöver dem tar bandet in andra musiker för livespelningar och studioinspelningar.

Vilka spelar ni för?

– Vet inte. Vi producerar sådan musik som vi själva vill höra, det som känns bra. Publikerna på våra spelningar är ganska varierad, fast det är väl främst unga som relaterar till vår musik. Vi har fått grymt bra respons och i princip alla spelningar har gått skitbra, speciellt nu

när folk känner igen låtarna, men även innan. Folk kan inte hålla sig och börjar hoppa och dansa i slutet av spelningarna, även om musiken är helt okänd för dom sedan tidigare och det är kul.

Movits spelar medryckande musik i en genre som är svår att benämna, men själva kallar de den för akustisk swing – en blandning av hiphop, swing och visa. Folk tycker att musiken de spelar är väldigt annorlunda och ny, en del har sagt att den påminner om Timbuktu men det håller Johan själv inte med om.

Movits roligaste spelningar hittills var på Luleåkalaset och en spelning på Nefertiti i Göteborg.

– På vår spelning på Luleåkalaset var det sjukt mycket folk och vi drog mer publik än E-Type. Det kändes skönt! Men en bra spelning behöver inte vara den där det är mest folk... Allt har sin charm.

Vilka skulle ni vilja vara förband till?

– Timbuktu kanske. Man skulle kunna tänka sig att vi attraherar samma typ av folk. Eller Håkan Hellström.

KARIN KNAPE

NINA RAMSBY

Stina Berge Bluesig dam

Det är inte ofta 50-åriga kvinnor debuterar som soloartister. Men Stina Berges debut är också speciell. En skiva som visar all den erfarenhet som samlats under ett brokigt liv med ett uttryck och en rättframhet man nästan kan ta på.

Stina Berge är dock inte helt färsk i musiksammanhang. Hon var med i punk- och new wave-svängen som trummis i bandet Pink Champagne i början av 80-talet. Efter att bandet splittrades började en mörk period i Stinas liv, med drog- och alkoholberoende. Hon pratar inte speciellt mycket om den tiden, men hon sticker inte under stol med att hon levtt ett hårt liv, och en del av den tiden kan också anas i hennes musik och texter. Det är svårt att komma undan det direkta och ärliga tilltalet och känslan i texterna, det är svårt att inte låta sig beröras. Något som också känns påtagligt för Stina.

– Det finns ingen distans i texterna, det handlar om mig, det är mina erfä-

renheter och känslor. Det kan vara svårt att framföra dom inför publik, men man måste stålsätta sig och skaffa ett stenkols hjärta i dom lägena.

Hon säger att hon försökt skriva uttalat politiska texter, som bara blivit genanta. Men mitt i allt det privata i hennes texter finns också ett motstånd, en kritisk röst, som ofta blir just politisk. Som hon själv uttrycker det: ”det privata är politik”.

Stina hade tidigare inte skrivit musik själv. Men för ungefär tio år sedan gjorde hon sina första låtar, de liksom började växa fram, i form av en fras eller en melodi.

– Konstnären Jockum Nordström har sagt att hans verk brukar mögla fram. Det är en genial beskrivning av det, precis så är det. Mina låtar mögla fram.

Till sist beslutade hon sig för att låtarna måste bli en skiva. Hon hade bestämt sig för vem hon ville skulle producera den, och kontaktade Micke Herrström,

som jobbat med bland andra Joakim Thåström. Han tackade ja, och Stina säger att hon släppte allt annat och tänkte att nu kör vi! Stina beslutade att ta ett banklån för att finansiera skivan.

– Vilket bolag skulle satsa på en femtioårig kvinnas debutplatta?

Stina pratar varmt om den respons hon fått, både från allmänheten och från andra artister. En som hjälpt är Stefan Sundström, som pushat för skivan och anordnat och varit med på den stöd- och releasekonsert som anordnades för Stina och skivan.

– Det är så skönt att ha honom där. Jag kunde ringa honom när jag jobbade med den, och han säger åt mig att inte försöka pressa fram mitt livs sångprestation, det är ingen mening, den kommer när man står och sjunger i en buske någonstans och det bara finns tre personer som kan höra dig.

MAGNUS SJÖBERG

Pulpa

Elektronisk disco

Som indiediscoduon Pulpa har Patrik Backlund och Micke Larsson gjort musik tillsammans i två och ett halvt år, och tidigare i år kom debutalbumet *Fightmusic* ut, mot alla odds.

– Bådas datorer kraschade så allt vi hade gjort under två år försvann. Vi lyckades rädda lite, men sen var det bara att bita i det sura äpplet och fortsätta. Vi hade aldrig en tanke på att ge upp ändå. Skivan blev säkert väldigt annorlunda av det där, men det var nog bara till det bättre, säger Patrik över telefon från Östersund.

Inför intervjun har jag med sjunkande mod letat igenom internet efter något matnyttigt om Pulpa, men bara mötts av mer eller mindre hemliga artiklar och intervjuer. Patrik berättar att det är ganska medvetet.

– Vi är väl inte direkt hemliga, men... Det kanske är en klyscha, men vi vill låta lyssnaren bestämma själv vad vi är. Hålla låg profil.

Ska man helst börja med att uppleva er live eller på skiva?

– Live. Vi är väldigt bra live. När vi spelar så är vi fyra på scen, det ger en extra dimension till musiken. Det blir en sån intensitet, det är nog bäst att uppleva den först och sen kolla in skivan. Jag gillar när det blir nästan som upplöpsstämning på våra spelningar.

Under hösten väntar en del spelningar runt om i Sverige, och förhoppningen är att det ska bli mer spelningar söderöver.

– Vi vill bara ut och spela. Det är frustrerande att det är så få som har sett oss, och så är vi så bra live. Vi vill liksom visa att vi kan också, fast vi inte bor i Stockholm.

Några direkta referenser kan Patrik inte nämna, men kommer efter en stund fram till att texterna spelar en stor roll i deras musik. Inom dansgolvsvänlig musik är det inte ovanligt att melodierna får allt utrymme och att texterna blir en sekundär fråga, ett nödvändigt ont. På *Fightmusic* finns inga texter som inte har en mening.

– För mig är texterna jävligt viktiga. Jag måste mena det jag säger och sjunger. Framförandet, speciellt live, blir mycket bättre då. Men det är ju bra att inte alla är på samma sätt, att vi kan vara lite annorlunda. Det var nån som skrev att vi var som ett rockband, fast utan gitarrer.

EMMA RASTBÄCK

Förr fick man åtminstone pillra

Så fort någon står och gräver i fickorna och inte hittar sin nyckel, hör jag en ramsa från barn-
domen. Ramsan handlar om att tappa bort sin
cykelnyckel och den var det roligaste jag visste.
Jaha ja, så var man tillbaka i 80-talet igen. Ni
vet, innan hypertillgängligheten. Låt oss stanna
där en stund.

Då gick barnprogrammen bara en gång om
dagen. Och det fanns ett särskilt program som
gick mer sällan än så. Det roli-
gaste av dem alla. Det med
cykelnyckelramsan. Det gick
ut på att filma barn som lekte,
tror jag. Det var underbart,
tyckte jag.

Vill sonen höra ramsan, ska
han få det, sa mina föräldrar
och gjorde en piratkopiering.
På kassetband. De tog alltså
en bandspelare med inspel-
ningsfunktion och höll ner rec
och play under TV-program-
mets gång.

Jag fick en piratkopiering
av mitt favoritprogram med cykelnyckelram-
san så att jag kunde lyssna hur många gånger
jag ville. Och som jag lyssnade! Man hörde hur
barnen sprang i grus, jag kunde nästan se fram-
för mig hur det såg ut i det riktiga TV-program-
met, ibland en dialog, ibland några barnskratt
från gungorna i lekparken. Och om man hade
tur var där en ramsa om cykelnycklar.

Jag satt vid stereon i stora 70-talshörlurar
med en sån där knorrig spiralsladd och stor
6,3 millimeters teleplugg. Jag brukade pillra in
mina fingrar i spiralsladden. Man kunde nästan
få in ett finger i hörlursutgången. Kasset-
band var också pillerbara, med de där taggiga
kassetthålen som man snurrade fram och till-
baka. Låt oss stanna vid pillrandet en stund.

Jag vet inte hur barn har det nu, men jag kan
inte tänka mig att det finns så mycket att pillra
in sina fingrar i. Alla hål är ju så små nuförti-
den. Och den mesta av överföringen är ju dess-
utom osynlig.

Om man som barn inte längre kan sticka in
fingret och pillra i prylarna, då kan man inte
heller pillra sönder dem. Och om man aldrig
som barn får lära sig att saker kan pillras sönder
– hur ska man då kunna uppskatta det man
har? Problemet är inte den olagliga kopiering-
en, för den har funnits länge, problemet är pil-
lerbristen.

Därför blir det tämligen lönlöst att nu
komma och tjata på ungdomarna om respekt
för ägande och upphovsrätt. Att de aldrig fått
pillra är väl ändå inte deras fel?

Ramsan då, tänker ni, hur gick den? Så här:

”Var har du din lilla cykelnyckel, cykelnyckel,
cyk?/Var har du din lilla cykelnyckel, cykel-
nyckel, cyk?/Jag la den i min byxficka, byx-
ficka, byx!/Jag la den i min byxficka, byxficka,
byx!”

Men handen på hjärtat, är ändå inte ram-
sorna också bra mycket vassare nuförtiden?

Anders Teglund spelar i *Convo* och *Cult of Luna*

Krönika

Anders Teglund

DIVISION OF LAURA LEE

Att göra upp med sina demoner

MATT WIGNALL

Det var i mitten på 90-talet som hardcorefästet Vänersborg blev ett band rikare genom Division Of Laura Lee. Det Fugazi-inspirerade rockbandet huserar sedan länge i Göteborg och släpper nu sitt tredje album. Den här gången handlar musiken inte om uppväxten eller samtiden utan allt bandet är förbannade på.

PÅ ÅRETS UPPLAGA AV stadsfestivalen Way Out West i Göteborg kom Division Of Laura Lee in som en av de senare bokningarna. De var kanske det band som fick den tuffaste tiden att spela på. När Neil Young sjöng ”Hey hey, my my/Rock and roll can never die” i Slottsskogen skulle Division of Laura Lee försöka ge en show på Henriksberg som kunde mäta sig med en legend. Viss nervositet hade bandet den dagen men till allas lättnad blev det fullt hus på klubbspelningen. Rocken var i allra högsta grad levande då konserten slutade med att taket rasade efter att bandmedlemmarna publiksurfat av scenen.

Violence is timeless heter Division of Laura Lees nya skiva och det är svårt att inte höra vad som spökat i replokalen. Thurston Moore och Sonic Youth ligger tätt i tankarna, inte för att plattan innehåller några tio minuters gitarroise-sessioner utan istället är det sången och det mer övergripande soundet som fångats. Enligt bandet själva är den mycket poppigare än tidigare verk. Fast renformig pop är det svårt att luska fram ur albumets ösiga kavalkad av rockdängor.

Vad inspirerades ni av när ni gjorde nya skivan?

– Varandra skulle jag nog säga. Bara idén av vad vi håller på med och att vi är Division Of Laura Lee. Det är svårt att förklara men anledningen att vi har hållit på så här länge är att vi känner att vi har något speciellt ihop och det har

vi känt sedan första gången vi repade ihop. Får man en sådan feeling så blir man lätt inspirerad när man spelar, säger Per Stålberg.

I en tid då man behöver göra allt för att få några skivor sålda har Division Of Laura Lee varit kreativa och kommit på ett nytt sätt att locka köpare. På hemsidan släpps varje vecka en ny video till varje låt på skivan som är inspelade av olika musiker och konstnärer. Inte nog med det så släpptes skivan tidigare i en limiterad vinyl-upplaga som även innehåller downloads till vissa utvalda butiker där de riktiga fansen kunde vara först. Sen kommer även skivan släppas på CD men mest för att skivbolaget ville det.

Även om det var fyra år sedan förra albumet *Das not compute* så har inte hela tiden gått åt till att pyssla med det nya verket. Det har varit en långdragen process men den effektiva tiden kan komprimeras till fyra veckor.

Vad handlar skivan om?

– Till skillnad från dom tidigare två handlar den här mer om att rannsaka sig själv och göra upp med sina demoner, säger Jonas Gustafsson.

– Jo, lite så är det, säger Per Stålberg. Det är inga raka politiska texter men ändå om saker man är förbannad på. Titeln *Violence is timeless* säger väl det mesta.

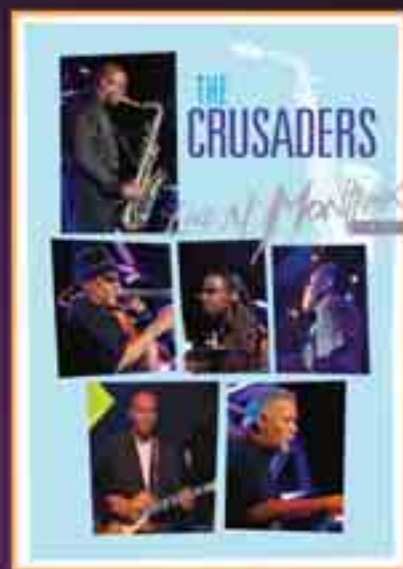
ALEXANDRA BENGTTSSON

tori amos
live at montreux 1991/1992
DVD - EREDV711 • CD - EDGCD091

wu tang clan
live at montreux 2007
EREDV702

the crusaders
live at montreux 2003
EREDV713

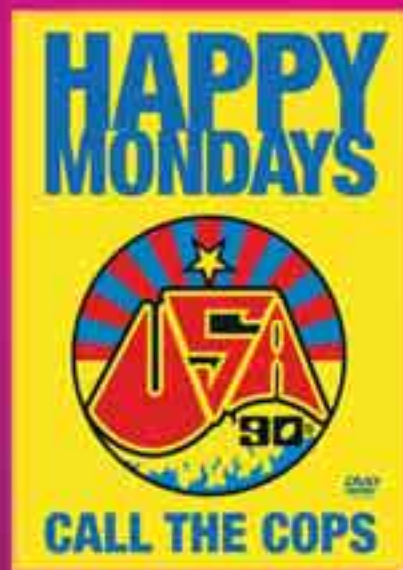
available september

talk talk
live at montreux 1986
EREDV712

duran duran
classic album
EREDV893

happy mondays
call the cops
EREDV720

available october

eagle vision
A DIVISION OF EAGLE ROCK
ENTERTAINMENT LIMITED

www.eagle-rock.com

playground
A DIVISION OF EAGLE ROCK ENTERTAINMENT LIMITED

DISCO ENSEMBLE
A SPECIAL GUEST
ONPAJ
TV&KO

TORS DAG 25 SEPTEMBER
DEBASER SLUSSEN, STOCKHOLM

Agency

www.discoensemble.com

THE LEMONHEADS

28 SEPT KB MALMÖ
30 SEPT DEBASER MEDIS STHLM

www.LEMONHEADS.COM

15

PAUL GILBERT

ONSDAG 1 OKTOBER
DEBASER SLUSSEN

VISIT PAULGILBERT.COM FOR PAUL'S EXCLUSIVE
VIP EXPERIENCE RESERVATION INFORMATION

KILL HANNAH

5 OKTOBER DEBASER MALMÖ
6 OKTOBER BREW HOUSE GÖTEBORG
7 OKTOBER DEBASER SLUSSEN STHLM

GANDY

PRIMAL SCREAM
BEAUTIFUL FUTURE

WWW.PRIMALSCREAM.SE

PRIMAL SCREAM
Lördag 11 oktober, Berns, Stockholm

BERNS SALONGER

TV VICE

BUILT TO SPILL

INFADERS BISSE

13 oktober, debaser medis, sthlm

Agency

www.builttospill.com

the de

fredag 24 oktober debaser malmö
söndag 26 oktober debaser slussen sthlm

AMY MACDONALD

ONSDAG 29 OKTOBER
DEBASER MEDIS, STOCKHOLM

www.amymacdonald.co.uk

AEG LIVE

Biljetter finns att köpa via www.ticnet.se, tel: 077-1707070 samt alla Ticnet- och ATG-ombud. Vill du ha vårt nyhetsbrev? Registrera dig på: www.aeglive.se

ade amsterdam dance event

22/23/24/25 october 2008

The Worlds Biggest Club Festival for Electronic Music
Europe's Main Electronic and Dance Music Conference

buma cultuur

THE NATIONAL

Envisa amerikaner

Hur kan små band växa sig stora och framgångsrika? Det är troligtvis ingen fråga som de stora skivbolagen lägger alltför mycket tid på. Snarare försöker man hitta olika sätt att kortsiktigt maximera vinsten på utbytbara artister. Perspektiven blir snävare och tålmodet kortare.

I **INDIEROCKARNA THE NATIONAL** från New York kan svaret på den frågan finnas.

– Nu kan en publik hitta band mycket lättare, säger Matt Berninger som sjunger i bandet. Vi är tacksamma för hur musikbranschen faller isär. Den nya modellen är bra för mindre band.

En grundläggande ingrediens är turnerande. The National är en solid turnémaskin som, när vi träffas på Way Out West, är inne på sin 16:e månad runt i världen. De har spelat i osedvanliga länder som Ryssland, Kroatien och Turkiet. Gitarristen Aron Dessner, som är ena halvan av de två brödraparen i bandet vid sidan av Matt Berninger, upplevde det speciellt.

– Det var verkligen underligt, vi har spelat i länder där våra skivor inte ens distribueras, tack vare internet.

The National spelar egentligen inte särskilt modern musik, men gör sin mix av försyna Tindersticks-melodier, elektriska gitarrfigurer och distinkta takter med ett så passionerat tilltal att en aura

av optimism lyser igenom deras melanholiska och cyniska låtar. Något som de började med att ge ut själva och fulländade på en av förra årets bästa skivor *Boxer*, som liksom sin föregångare, den något mer opolerade *Alligator*, givits ut av Beggars Banquet.

På *Alligator* finns en låt som heter *Mr. November* som ganska abstrakt handlar om dåvarande presidentkandidaten John Kerry. När vi nu börjar närma oss november 2008 och ett nytt amerikanskt presidentval har The National åter tagit ställning och säljer en t-shirt med lätteln och en bild på Barack Obama, och överskottet går till demokratens kampanj. Både Matt och Aron är hoppfulla att deras kandidat blir president.

– Det är en bra symbol även om han inte utträtt något alls, det är ett gott tecken till oss amerikaner att en afroamerikan kan bli president. Bara för den sociala faktorn gör det mycket i sig, säger Aron innan Matt bryter in.

– Det skulle bara vara fint att ha en president som inte verkar vara en lögnare. Jag tycker det känns som Obama säger saker han själv tror på. Någon större skillnad för Amerika eller världen kommer det inte att bli om han vinner men han har förändrat vår syn på politiker.

The National har själva var och en för sig börjat tänka på ett nytt album men inte pratat om det ännu. På snart tio år har de blivit ett litet stort band om du så vill. Skyndar då bolaget på processen när bandet blivit framgångsrikt?

– Dom har insett att det är bäst att låta oss gör vad vi vill, säger Matt Berninger. Nya dörrar fortsätter öppnas för oss och vi bestämmer om vi ska gå igenom dom eller inte. Vi fortsätter att jaga något vi faktiskt inte hade planer på i början. Det har tagit oss lång tid att få en publik, men vi har inte brytt oss så mycket. Jag tror vi skulle göra exakt samma skivor även om ingen köpte dom.

JOHAN LOTHSSON

Sonic Syndicate

Inför sitt tredje album, *Love and other disasters*, har Sonic Syndicate bestämt sig för att ärlighet inom bandet är den säkraste vägen till framgång. Fast med två bröder på sång och gitarr och ytterligare en strängbändande kusin så fanns det kanske inget val.

– I början, innan jag lärde känna Roger, Richard och Robin, så undrade jag ibland vart fan jag hade hamnat. De är fruktansvärt ärliga mot varandra. Det kan vara fullt ställ i replokalen om det är någon som tycker olika. I andra band är man ju kompisar och försöker lägga fram saker och ting lite snyggt, skrattar sångaren Roland Johansson som mestadels står för bandets rena stämband.

MICKE JOHANSSON

Hittills verkar konceptet fungera fint för Falkenbergsbandet som med sin smittsamma melodiska dödsmetall just nu rider på en riktig framgångsvåg. 2006 anordnade den tyska skivbolagsjätten Nuclear Blast en bandtävling och när ungefär 1499 band gallrats bort stod Sonic Syndicate kvar med ett kontrakt i handen. Sedan dess har de i det närmaste turnerat oavbrutet tillsammans med stora och väletablerade akter som Dark Tranquillity, Soilwork och Amon Amarth. Och så hann de spela in en platta som togs emot med öppna armar av såväl fans som kritiker.

Vad har hänt sedan *Only inhuman* kom ut?

– Vi har utvecklats fruktansvärt mycket. Vi känner varandra bättre, både som människor och rent musikaliskt. Vi tänker mer i samma banor nu än vad vi gjorde tidigare. Alla turnéer har gett oss mycket erfarenhet i vårt liveframträdande.

Det känns som att ni gett er fan på att bandet ska fungera...

– Om vi ska prata ekonomi så har vi bestämt oss för att dela lika på allt, även om någon kanske har gjort mer än någon annan. Jag tror på det konceptet om ett band ska hålla i längden. Sen är alla väldigt jordnära som personer. Vi är samma människor som vi var innan allt lossnade.

En live-DVD inspelad på tyska Summer Breeze-festivalen ligger i pipeline och i höst ska Roger Johansson och hans fem kompisar i Sonic Syndicate ut på vägarna igen tillsammans med In Flames, Gojira och Volbeat. Denna gång med en efterlängtat platta i bagaget.

Vad är det första som bubblar upp i skallen på dig när du tänker på *Love and other disasters*?

– Jag tänker direkt på samarbete. På förra plattan var det mest Roger som skrev musiken och jag och Rickard som stod för melodin och texterna. Den här gången har alla varit med och skrivit musik. Det betyder att vi gjort en mer dynamisk platta.

Har det inte varit jobbigt att samsas?

– Roger skriver sin musik med hjälp av datorn. Vi andra jobbar lite mer traditionellt och jamar fram riff i replokalen. Han har pillat på sitt håll och vi på vårt och så pusslat ihop det hela. Det har faktiskt funkade jätteväl bra.

Är det inte jobbigt att komma med en idé till en låt och så ser man på dom andras minner att det inte var något vidare?

– Jo det kan ju vara jätteväl frustrerande om man sitter själv och tycker att det man har gjort är skitbra, så är det någon annan som säger: "Nej fan Roland, nu får du nog vakna. Det här låter ju skit!" Ha ha.

MATTIAS LINDEBLAD

"Ta ett djupt andetag allihop... det är bara en rockplatta"

Metallica är tillbaka. Med demonproducenten Rick Rubin bakom ratten har världens största hårdrocksband sneplat på sina klassiska plattor från 80-talet för inspiration – hur skulle det någonsin kunna gå fel?

Hypen kring nya albumet *Death magnetic* är massiv. Grooves Mattias Lindeblad har träffat trummisen Lars Ulrich som känner hela rockvärldens tyngd på sina axlar.

DET ÄR EN SOLIG MÅNDAG i Danmarks huvudstad Köpenhamn. Lite längre norrut ligger Gentofte, platsen där Metallicas öppenhjärtige batterist Lars Ulrich bodde tills han var 16 år. Pappa Torben, som var tennisproffs i slutet av 70-talet, hoppades på en liknande karriär för sonen och flyttade hela familjen till Los Angeles.

Som tur var hade Torben Ulrich även ett hjärta som klappade för musik, vilket den unge Lars tyckte kändes betydligt mer lockande. Och tur var väl det. För om Lars inte hade fått stifta bekantskap med den blivande kompisen James Hetfield på andra sidan Atlanten, hade världens hårdrockare aldrig fått skaka sina huvuden till låtar som *Creeping death*, *Battery* och *Enter sandman*.

28 år senare sitter jag mitt emot en pigg och fräsch trumslagare i ett flott hotellrum beläget vid Kongens Nytorv. Kvällen innan har han piskat livet ur skinnen vid ett gig på den engelska festivalen Reading och klagat med ett skrat på värk i höger arm.

– När jag har gjort intervjuer och pratat med musiker i andra band dom senaste månaderna har jag börjat inse på ett slags perverst sätt, och då menar jag verkligen perverst, att Metallica bär hela den tunga rockvärldens tyngd på sina axlar med *Death magnetic*. Det känns som att det blåser en massa positiva vindar överallt. Alla vill att plattan ska vara grym, alla vill att vi ska lyckas och det är verkligen trevligt. "Metallica blickar tillbaka på de gamla plattorna"

och "Metallica har Rick Rubin som producent ..." Ibland undrar jag om *Death magnetic* någonsin kan leva upp till allt det där. För när allt kommer till kritan så är det bara en jävla platta. Det är en samling med tio heavy metal-låtar. Det är inte så att det är ett botemedel för AIDS eller något. Ibland får man lust att säga: "Ta ett djup andetag allihop... det är bara en rockplatta."

LUSTIGT NOG VAR DET PÅ Gentofte Stadion jag såg Metallica första gången den 10 augusti 1991. Turnépaketet den gången hette *Monsters of rock* och inkluderade även akter som Black Crowes, Queensrÿche och som kronan på verket, AC/DC. Det var även första gången *Enter sandman* och ett par andra låtar från Metallicas svarta självbetitlade album spelades live i Europa, bara tre dagar innan plattan släpptes i butikerna.

Idag har den svarta skivan sålt en bra bit över 22 miljoner exemplar. Tack vare producenten Bob Rock är Metallica idag inte bara en angelägenhet för inbitna thrash metal-fans, utan även ett band för hela världen att älska.

Kan du sakna tiden då Metallica inte hade en stor cirkus omkring sig?

– Nej, det händer nästan aldrig att jag tänker på det sättet. Jag är faktiskt bara glad att jag fortfarande lever. Ibland pratar vi om gamla roliga minnen. Vi har ju varit med om så otroligt mycket. Jag startade det här bandet när jag var 17 år. Metallica är allt jag vet och kan. Vi hyl-

lar dom gamla tiderna när vi pratar om dom, men vi sitter aldrig och önskar att det fortfarande var 1985. Aldrig.

LARS BERÄTTAR ENGAGERAT och gestikulerar med händerna för att förstärka det han säger. Han tittar ofta upp i taket och tänker en stund innan han svarar. Jag har sett otaliga intervjuer med Lars Ulrich genom åren och har ganska ofta uppfattat honom som en lite stöddig pratkvart som alltid vet bäst. En orättvis uppfattning ska det visa sig. Han skrattar mycket och hans entusiasm känns äkta. Svaren verkar uppriktiga och levereras helt prestigelöst utan att han spelar den rockstjärna han faktiskt är.

Är det svårt att leva upp till myten om Metallica?

– Det kan vara tufft. Men när jag är hemma så tänker jag inte så mycket på den här skiten. Det är bara när jag pratar med dig. Jag går upp halv sju på morgonen med mina barn, försöker få dom att äta upp sin frukost, sätter på dom

kläder och skickar iväg dom till skolan. Det är min vardag. Allt som händer runt omkring när man släpper en platta går så otroligt fort. Jag tror att folk skulle bli förvånade om dom visste hur det går till. Dom tror att man sitter runt ett bord och planerar allting strategiskt in i minsta detalj. Det finns alltid en rejäl dos kaos iblandat när det gäller Metallica. På ett sätt är vi fortfarande lika stora amatörer som vi var för 20 år sedan.

ANLEDNINGEN TILL ATT *Death magnetic* varit så efterlängtat är förmodligen att Metallica i sanningens namn inte släppt så mycket intressant sedan den där svarta milstolpen 1991. Det var inte förrän 2003 när bandets krisplatta *St. Anger* kom som det brände till.

Fansen delades i två läger. En del var nöjda, men de flesta verkade besvikna och kritiserade bland annat verket för dåligt ljud och avsaknaden av gitarrsolon. Personligen kände jag mig ganska sval inför *St. Anger* tills jag såg Joe Berlingers och

Joe Sinofskys dokumentär om Metallica, *Some kind of monster*, som skildrade tillkomsten av en platta och sönderfallet av ett band. Då föll bitarna på plats.

Sedan dess har de tagit adjö av den mångårige vännen och producenten Bob Rock och fått kontakt med en annan gammal kompis, Rick Rubin. Den skäggige och sparsmakade ljudtrixaren har fått stående ovationer från både fans och press för så skilda akter som Slayer, Johnny Cash och Shakira. Den 12 mars 2007 lyckades han klämma in Lars, James, Kirk och Rob i sin annars så fullbokade kalender.

Var det mindre konflikter inom bandet den här gången än när ni spelade in *St. Anger*?

– Ja. Rick Rubin medför lugn och ro. Vi visste alltid att resultatet av all skit som vi gick igenom 2001 och 2002 skulle dyka upp på nästa album och inte på *St. Anger*. Vi var tvungna att gå igenom allt det där och sedan åkte vi på turné i ett och ett halvt år. Filmen *Some kind of monster* slutade lyckligt och när turnén

började närma sig ändstationen hade vi vuxit ytterligare och blivit ännu mer accepterande mot varandra. När det hela var över var vi i god form. *Death magnetic* är nog plattan vi spelat in under mest avslappnade former någonsin.

Vad har Rick Rubin tillfört *Death magnetic* som producent?

– Vi har inte gjort en platta utan Bob Rock på nästan 20 år, så bara det att vi hade en ny person i studion gjorde att det blev annorlunda. Rick har världens bästa öron. Han är klok. Innan vi började skriva låtar så bad han oss lyssna igenom våra 80-talsplattor. Då kändes det plötsligt okej att bli inspirerad av dom plattorna igen, att omfamna och utmana dom. Inte kopiera dom, men inte heller hantera dom som heliga.

– Han frågade hur processen såg ut när vi skrev *Master of puppets* och ... *And justice for all*. Han undrade till och med vad vi hade för kläder på oss när vi spelade in dom. Det låter kanske konstigt, men han gav oss nycklarna till att

kunna gå tillbaka i tiden. Han är väldigt ärlig och säger alltid vad han tycker. Det är antingen bra eller så suger det. "Lägg av! Ni är Metallica. Det här kan ni göra bättre!" Det aldrig något prat om att vi ska kompromissa med varandras idéer. Han är varken musiker eller tekniker. Han gillar inte att använda samplingar. "Organisk" är ordet vi gärna använder för att beskriva Rick Rubin.

OCH DET ÄR SÅ *Death magnetic* känns. Trummorna låter naturliga och distorsionen doftar rör-förstärkare å la tidigt 70-tal. Allt serverat hårt och högt, rakt i ansiktet.

Under vår halvtimme tillsammans tar sig Lars titt som tätt på sin högra överarm och grimaserar lite diskret. Åren på trumfallen i det som en gång var ett av världens snabbaste och farligaste band verkar ha satt sina spår.

Har du någon gång funderat över hur länge du kan hålla på?

– Du får fråga armen. När armen kan prata får du svaret. Så som det har varit

i bandet det senaste året känns det som att vi skulle kunna hålla på för evigt. Det är snarare en fysisk fråga. Killarna i Rolling Stones är runt 65 men dom lilar ju å andra sidan inte *Damage inc* och *Fight fire with fire*. Jag vet helt enkelt inte om det är möjligt att göra det i den åldern. Jag har en återkommande mardröm som handlar om just det. Jag är gammal och sitter på scen bakom trummorna. Plötsligt lossnar min arm och jag ser den flyga ut i publiken som förstas sliter den i stycken och jag ropar "Hallå! Jag vill ha tillbaka min arm!".

Kan du se dig själv spela *Whiplash* som 70-åring?

– Det blir pensionärsversionen av *Whiplash* i så fall. Det handlar inte om att inte vilja. Men kommer vi till en punkt när det hela bara blir ett skämt, då kommer vi att lägga av. Det kommer åtminstone jag göra. Joey från Slipknot kan ta min plats då, skrattar Lars. Jag slutar!

MATTIAS LINDEBLAD

PRO TOOLS PRO TOOLS PRO TOOLS PRO TOOLS

Starter Pack

2.995:-

Kom igång med Pro Tools

Pro Tools JAM Bundle #1 Starter Pack Mbox 2 Micro, 101 Official courseware & JjLabs DJ-H1. Redigerings/utbildningspaket med Mbox 2 Micro inkl ProTools LE, 101 Official Courseware (bok) och JjLabs DJ-H1 hörlurar - ett perfekt paket för dig som vill lära dig ProTools eller som har ett större system men vill ha ett litet mobilt för t ex din laptop! **Ordinarie pris hos JAM: 3.630:-** (Mbox 2 Micro 2.495:-, bok 640:-, JjLabs DJ-H1 495:-)

Electronica Pack

3.695:-

Kom igång med sampling

Pro Tools JAM Bundle #2 Electronica Pack Mbox 2 Mini, Structure LE & JjLabs KS25B. Studiopakiet med mbox 2 Mini inkl ProTools LE och Structure LE, en mycket kraftfull sample-player/synth m 3 GB ljudbibliotek. En perfekt kombination med JjLabs KS25B MIDI-kaviatur med alla controllers för att tweeka sound och tracks! **Ordinarie pris hos JAM: 5.285:-** (Mbox 2 Mini 2.995:-, Structure LE 1.495:-, JjLabs KS25B 795:-)

Mobile Studio Pack

5.995:-

Ta med studio överallt

Pro Tools JAM Bundle #3 Mobile Studio Pack Mbox 2 Factory, Shoulder Bag & JjLabs KS25B. Mobilt studiopakiet med Mbox 2 inkl ProTools LE och Factory-bundle (innehållande bl a iLok-nckel, plug-ins Moogerfooger Analog Delay & JoeMeek VC5T m m), en fräck digidesign väska och ett JjLabs KS25B MIDI-kaviatur! **Ordinarie pris hos JAM: 7.185:-** (Mbox 2 Factory 5.395:-, shoulder bag 995:-, JjLabs KS25B 795:-)

Producer Pack

16.995:-

Pro Tools JAM Bundle #4 Producer pack Mbox 2 Pro Factory, Command 8, Structure LE, JjLabs BMC-GP och AKG K240S. Studiopakiet med Mbox 2 Pro inkl ProTools LE och Factory-bundle (innehållande bl a iLok-nckel, plug-ins Moogerfooger Analog Delay och JoeMeek VC5T m m), Digidesign Command 8 - en extremt flexibel kontrolllyta med motoriserade regler, Structure LE (sampleplayer/synth med 3 GB ljud), JjLabs stormembransmikrofonen BMC-GP och AKG K240S referenshörlurar. **Ordinarie pris hos JAM: 25.265:-** (Mbox 2 Pro Factory 8.995:-, Command 8 12.995:-, Structure LE 1.495:-, JjLabs BMC-GP 795:-, AKG K240S 985:-)

Den nya 24-kanals Digidesign® C|24® control surface finns att prova på JAM i Stockholm. Hands-on kontroll av Pro Tools® mixing, inspelning och editering - en uppsättning högklassiga analoga ingångar och 5.1 analog monitorsektion. Vi demar gärna! **En kraftfull lösning för Pro Tools HD & LE.**

2.995:-

AdrenaLinn III En helt unik box från Roger Linn - en lättanvänd gitarreffe, looper, multieffekt, trummaskin osv. med ett helt unikt tänkande. Kolla videon på jam.se

18 in - 8 ut! ESI ESU1808

3.995:-

ESI ESU1808 - mobilt interface för PC/MAC med hela 18 ingångar varav 12 balanserade line och 2 mik med XLR och fantommatning som dubblar som instrumentingångar. jam.se

DSI Prophet '08

"Quite possibly the best-sounding, most fun-to-play analog polysynth in the history of keyboards" Keyboard, Nov. 2007

Finns även som modul. Kolla in allt på jam.se! **16.995:-**

JJ LABS BMD950 Pro - dynamisk stormembransmik för dig som vill ha bra botten med mycket tryck utan problem med rundgång. Bra på sång, trombon, baskagge, munspel mm. **Köp gärna en på öppet köp!**

995:-

Mer botten, mer tryck i sången. Måste du prova!

Ringway TD90

Digitaltrumset med vanliga pads + stämbar virvel med sarg samt en modul som triggat mycket bra. Allt du ser på bilden ingår samt en trumpall. Egen import = extra prisvärt. 64 toners polyfoni, 206 sound, 50 preset-kits och 5 user-kits, många finesser.

3.795:-

Kolla videon på jam.se!

USB Controller Keyboard

Svensk brux!

SUCCÉ!

JJ Labs KS25B-USB har alla controllers du behöver i ett smidigt format. Plug&Play, XP/Vista/MAC. **795:-**

Trummikpaket

NYHET!

1.995:-

JJ Labs DMS7W innehåller 7 mikar anpassade för trummar både för scen och studio. Kolla jam.se!

2-pack

JJ LABS ND6000 Låter bäst av alla dom vokalmikar i den här prisklassen vi provat - jämför gärna med en SM58. Den här modellen har blivit en rejäl succé med över 4.000 mikrofoner sålda. nDymium-magnet = extra hög output. Inga problem med rundgång. OBS PRISET!

995:-

SSDN DM-57 inkl fjädrande mikhållare. **495:-**

JJ Labs DM Shockmount fjädrande upphängning för DM-57, SM-57 mfl. **80:-**

ESI nEar05 eXperience. Våra favoriter bland aktiva studiomonitorer köper vi direkt från tillverkaren - därav priset!

2.495:-

3.750:-

RAZOR Vulture Vee VS Dubbla humbuckers, mahognykropp,

Gigbag ingår. Finns även i ljus lönn natur.

2.795:-

Extra långa axelband i Military Style!

Steglöst ställbart, av kraftig vävd bomull m. militärspänne. Extra långt - ställbart ända upp till 190cm - även för dig som vill ha gitarren hängande nere på knäna. Svart, militärgrön eller beige.

100:-

JJ LABS 0815Active, är på 600W RMS och kostar bara **8.995:-** komplett med stativ! Storsäljare utan problem.

8.995:-

Basrigg med klös!

HIWATT B300HD + B410 300W topp plus 400W låda med 4X10" + diskanthorn 7-bands EQ, compressor, hörlursutgång. Balanserad XLR line out på baksidan. Paketpris topp + låda endast **6.995:-**

Stockholm - Göteborg - Malmö Linköping - Skellefteå - Örebro

Webshop: www.jam.se 14 dagars faktura - 14 dagars öppet köp!

Med res. för ev. prisändringar och ruten stressad korrekturläsning - priser från 11 september 2008

Inte Säkert!

Efter succén med sitt svenska album är Annika Norlin tillbaka på engelska igen. Hon är väldigt produktiv och har aldrig gjort något dåligt. Det jämtländska ursprunget saknar inte betydelse för framgången.

JAG VÄXTE UPP I EN småstad i södra Norrland, vi kan kalla den Östersund för enkelhetens skull. En av lokaltidningens stjärnreportrar var Annika Norlin, och jag var lite avundsjuk och full av beundran på samma gång. När hon för drygt fyra år sedan dessutom gick och blev firad popstjärna med projektet Hello Saferide spåddes känslorna på och fick sällskap av en ganska löjlig missunnsamhet. Varför skulle hon få vara så bra på allt och jag inte på nåt? Sedan växte jag upp och blev lite mallig över att vara från Östersund istället.

I dagarna kommer Hello Saferides andra fullängdare, efter ett par års avbrott där Annika istället varit Säkert! och gjort musik på svenska. Nya albumet heter *More modern short stories from Hello Saferide*, och den som gillade förra skivan kommer inte bli besviken. De fyndiga texterna och starka melodierna är kvar, men nedtonade och förfinade. Annika gillar resultatet.

– Jag är supernöjd. Andreas Mattsson från Popsicle har producerat och spelat. Han har så stor del i hur skivan blev. Det kan vara svårt att veta om man gillar sina egna grejer, men jag är så imponerad av det han har gjort med det.

Hur var det att jobba med honom?

– Det var väldigt roligt, vi är lite samma typ av människa. Han gillar också populärkultur och sånt jag gillar, och det blev ofta väldigt trevligt och gemytligt under inspelningarna. Vi kunde gå och

fika tre gånger om dan och prata om TV och sånt under tiden. Samtidigt kunde vi prata väldigt teoretiskt om hur vi ville att det skulle låta på detaljnivå.

Tiden som Säkert! har enligt Annika påverkat Hello Saferide väldigt mycket, inte minst sångtekniskt, och skillnaderna mellan de två albumen hörs tydligt. Nya albumet sjungs av den rakare Säkert!-rösten, fast på engelska.

– På första Hello Saferide-skivan hade jag aldrig sjungit för nån annan, jag visste inte riktigt hur min röst lät. Så här i efterhand kan jag tycka att jag sjöng lite konstlat, nästan med lite barnröst. Jag lyssnade på mycket twee då. Med Säkert! märkte jag att jag ville sjunga rakt och nästan fult. Sen kunde jag inte gå tillbaka till hur jag sjöng innan. Det är nästan så det här skulle vara ett tredje projekt, men det skulle bli för mycket.

Annika beskriver låtskrivandet som en slags balansgång. En deppig text kan gärna få en glad melodi och tvärtom, för att väga upp. Resultatet blir ofta en aning vemodigt, och på nya plattan är det tydligare än någonsin.

MATTIAS ELGMARK

Tror du det ligger något i myten om det norrländska vemodet?

– Ja, absolut. Det finns nånting där. Fast... Man ska ju inte dra alla över en kam, men jag tror det finns en särskild humor som går ut på att det inte riktigt spelar nån roll, det kommer gå åt helvete i alla fall. Jag vet inte om det är en norrländsk humor eller kanske mer en Östersundshumor. Jag kan dra ett självnegande skämt, och en östersundare fattar att jag skämtar, medan folk från andra delar av landet reagerar på det och tycker att jag är för hård mot mig själv.

På tal om Östersund, en rad andra band och artister därifrån har kommit fram dom senaste åren. Vad tycker du om Östersund som musikstad?

– Jag vet inte hur den är som musikstad nu, alla jag känner till har flyttat därifrån, förutom Pulpa. Men jag tror det finns en bra kreativitet, den är nog kvar.

För mig så var det så att jag var livrädd för att ställa mig på en scen då. Man måste vara så bra innan man vågar göra nåt, det är ett hårt klimat. Men det är nog bra också, för folk blir riktigt bra.

Lyssnar du på några andra Östersundsband?

– Ja, mina absoluta Östersundsfavoriter är Hospitalet.

Jag avrundar med att följa upp en två år gammalt blogginlägg, där Annika hintade om planer på att skriva en bok, och det visar sig vara ett ständigt pågående projekt.

– Jag är peppad, men det kommer att dröja. Jag har för höga krav och kommer inte över 40-sidorsgränsen. Det är som kompisar som gör musik. Dom vet att det kan bli bra och vill göra nåt fantastiskt och så blir det ingenting. Jag kan fem ackord ungefär och gör mitt bästa.

EMMA RASTBÄCK

Världens bästa band?

Det är bara att erkänna, Oasis har haft en ganska lång svacka. Efter att ha stormat in på 90-talet som världens stöddigaste band skämde de bort oss med två i stort sett perfekta plattor. Sen kom pengarna, kokainet och inget var sig likt.

SEDAN DESS HAR BRÖDERNA Gallagher och diverse vapendragare försökt och försökt och som bäst har de bjudit på inspirerad bredbent, överproducerad pubrock med världens kanske vassaste och argaste Liam spottandes vid micken. Samma Liam som nu ringer mig från sin herrgård i England.

Varför har det tagit sån tid med nya skivan?

– Vi spelade in i en jävla evighet, men den har varit klar sen i februari. Sen väntade vi på EM i fotboll så vi kunde heja på England och det sket sig ju, men det är bara en anledning, en annan är att jag ger fullständigt fan i när den kommer ut, bara den kommer ut.

Dig out your soul är mer av en LP än en samling singlar, var det meningen hela tiden?

– Vi gör aldrig nånting med flit. Det är bara jävla låtar och vem bryr sig om hur dom låter, jag gillar dom. Men du, jag har ingen jävla aning, det är bara musik, och vi har kul. Vi skriver inte poplåtar och vi skriver inte rock'n'roll-låtar, vi skriver Oasis-låtar – förstår du vad jag menar?

Jag tycker skivan är väldigt rytmisk.

– Noel har en massa idéer, men jag går in och gör mitt jobb som jag gjort sen 1990, jag går in i studion, när en

rock'n'roll-låt behöver lite rock'n'roll-sång så får den det, svårare är det inte.

Jag blir väldigt positivt överraskad av Oasis nya platta. Efter första lyssningen finns den kvar i mitt huvud i flera dagar och jag kan inte låta bli att känna att Oasis är tillbaka. Det är verkligen en helgjutten skiva som man lyssnar på från början till slut och helst byter sida på halvvägs. Som avslutning kommer en väldigt hypnotisk och framåt slutet nästan dub-aktig sak som Liam skrivit.

Kan du berätta om Soldier on.

– Alla mina låtar har funnits länge, jag har massor av låtar, några är klara, några kommer att bli klara och några ger jag fan i. Men en sen natt var jag och Andy [Bell, bassist och före detta gitarrist i Ride] i studion, fulla som fan, han spelade instrumenten och jag sjöng och sen lämnade vi den bara. Sen hittade Noel den och tyckte det var en skitbra låt, typiskt Noel, och självklart är den bra, jag behöver inte jävla Noel för att berätta det för mig.

Här försvinner Liam och jag sitter en stund med en tyst lur i handen och undrar om intervjun är slut. Det verkar som det och jag skruvar återigen upp ljudet på OS när telefonen ringer igen.

– Cheers mate, lessen, mobilen la av, jag skulle ha använt den vanliga telefonen.

Tycker du fortfarande inte om att turnera i USA?

– Jag älskar att turnera överallt, jag vill spela på alla ställen i hela världen. Jag hoppar upp ur sängen varje morgon och vill upp på en scen och det är inte på grund av publiken utan helt och hållet själviska anledningar. Jag vill inte bara vara det största bandet i jävla Sverige, jag vill vara det största bandet på planeten. Jag tycker att vi är världens bästa band och jag vill att alla andra jävlar ska tycka det med.

Ni har blivit av med er trummis Zack Starkey.

– Grejen med Zack är att en del människor tror att det är en hobby, men Oasis är ingen jävla hobby. Och den nya killen är från ett av mina absoluta favoritband The La's så vi vet att han fixar det. Och vi har repar ett tag nu och han kommer att överraska folk, han är jävligt bra.

På B-sidan till nya singeln har ni er första remix nånsin.

– Jag skiter i allt sånt där. Jag vill inte vara nåt jävla Coldplay, vekt och trist. Men Chemical Brothers är okej, men om

du vill ha en remix kan jag göra det på fem minuter och det skulle vara billigare och bättre.

Jag var mest förvånad eftersom ni är kända för era B-sidor.

– Vi har massor med låtar så du måste fråga Noel varför vi håller på så här, jag fattar ingenting.

Ni spelade in i Abbey Road igen, var inte ni portade där?

– Sista skivan vi spelade in där... vi var inte riktigt på den här planeten, så vi kanske var lite högljudda. Vi hade lite för mycket pengar och vi gjorde bara sånt man gör när man är i ett band, så vi blev utsparkade. Men det var då. Och jag respekterar det, men det var inte så att vi krossade rutor eller nåt.

Man har kunnat läsa mycket om Noels bråk med Jay-Z.

– Jag tycker att han helt okej, om du förstår vad jag menar. Men jag har inga av hans skivor, det är inte riktigt min grej, men jag lyssnade på Beastie Boys när jag växte upp. Men jag har ingen åsikt, jag bryr mig inte ett skit om honom, jag bryr mig inte ett skit om Noel, jag vill bara spela rock'n'roll.

MATHIAS SKEPPSTEDT

SAYBIA (DK)

7/10 GÖTEBORG, STICKY FINGERS
8/10 STOCKHOLM, DEBASER SLUSSEN

THE WOMBATS (UK)

9/10 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS
10/10 MALMÖ, KB

MARTHA WAINWRIGHT (CAN)

10/10 MALMÖ, KB
11/10 UPPSALA, KATALIN
12/10 STOCKHOLM, NALEN

JENNY LEWIS (US)

MICAH P HINSON (US)

13/10 STOCKHOLM, KÄGELBANAN

THE LAST SHADOW PUPPETS (UK)

W/ IPSO FACTO (UK)
15/10 STOCKHOLM, CIRKUS

BLITZEN TRAPPER (US)

16/10 STOCKHOLM, KÄGELBANAN
18/10 GÖTEBORG, PUSTERVIK

THE HOLD STEADY (US)

16/10 STOCKHOLM, DEBASER SLUSSEN
17/10 GÖTEBORG, STICKY FINGERS

JAY BRANNAN (US)

22/10 STOCKHOLM, KÄGELBANAN

LLOYD COLE (UK)

25/10 GÖTEBORG, BREW HOUSE
26/10 MALMÖ, PALLADIUM
27/10 STOCKHOLM, SÖDRA TEATERN
28/10 UPPSALA, KATALIN

KEANE (UK)

1/11 STOCKHOLM, ANNEXET

MOGWAI (UK)

3/11 LUND, MEJERIET
4/11 STOCKHOLM, CIRKUS

MY MORNING JACKET (US)

6/11 STOCKHOLM, BERNIS
7/11 LUND, MEJERIET

LANGHORNE SLIM (US)

10/11 STOCKHOLM, KÄGELBANAN
12/11 MALMÖ, DEBASER MALMÖ

IGLU & HARTLY (US)

13/11 STOCKHOLM, DEBASER SLUSSEN

FRANZ FERDINAND (UK)

15/11 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS

WOLF PARADE (CAN)

19/11 STOCKHOLM, DEBASER SLUSSEN

LAMBCHOP (US)

20/11 MALMÖ, KB
21/11 GÖTEBORG, STICKY FINGERS
22/11 STOCKHOLM, BERNIS

MGMT (US)

W/ A PLACE TO BURY STRANGERS (US)
21/11 STOCKHOLM, BERNIS

THE RESIDENTS (US)

28/11 GÖTEBORG, STENHAMMARSALEN
30/11 STOCKHOLM, KÄGELBANAN

FÖR INFO OM BILJETTER, FLER KONserter
OCH TURNÉER SE WWW.LUGER.SE

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

SONIC SYNDICATE - LOVE AND OTHER DISASTERS
HÄR KOMMER UPPFÖLJAREN TILL DET STORA
GENOMBROTET "ONLY IN HUMAN". DET HÄR BÅNDET
KOMMER GÅ HUR LÅNGT SOM HELST I MISSA INTE
SONIC SYNDICATES TURNÉ TILLSAMMANS MED
IN FLAMES I OKTOBER/NOVEMBER.
"THE FUTURE OF METAL!"
NUCLEAR BLAST

BLEEDING THROUGH - DECLARATION
AGGRESSIV HIGH-SPEED MUSIK FÖR DE SOM GILLAR
SIN METAL HEAVY! FÖRBAND TILL BULLET FOR MY
VALENTINE I DECEMBER.
NUCLEAR BLAST

ALL SHALL PERISH - AWAKEN THE DREAMERS
BÅNDET SOM BOKSTAVLIGEN SLITER UT DIN HJÄRTA
OCH STAMPAR PÅ DET BRUTAL HAD CORE/DEATH METAL
MED GRYMMA MELODIER. ALL SHALL PERISH ÄR
TILLBAKA I
NUCLEAR BLAST

BRING ME THE HORIZON - SUICIDE SEASON
UPPFÖLJAREN TILL COUNT YOUR BLESSINGS ÄR
ÄNTLIGEN HÄR! INSPELAD PÅ STUDIO FREDMAN I ARBOGA
OCH PRODUCERAD AV FREDRIK NORDSTRÖM (ARCH ENEMY,
DIMMU BORGIR). DETTA ÄR DEATHCORE NÄR DEN ÄR
SOM ALLRA BÄST! I OKTOBER BÖRJAR SUICIDE SEASON!
VISIBLE NOISE

V/A - MONSTERS OF METAL VOL. 6
VÄRLDENS BÄSTA SAMLINGSSERIE KOMMER NU MED
VOLYM 6. DUBBEL DVD MED ÖVER 270 MINUTER GRYMMA
VIDEOS. DET SENASTE OCH DET BÄSTA!
NUCLEAR BLAST

BULLET - BITE THE BULLET
DE SVENSKA MÄSTARN AV ÄKTA HEAVY METAL SÅ
SOM DET URSPRUNGLIGEN VAR TÄNKT ATT LÅTA ÄR
TILLBAKA MED DUNDER OCH BRAK! MED BRAVUR FÖR
DE ÄRVET VIDARE FRÅN GUDAR SOM AC/DC, JUDAS
PRIEST, ACCEPT, SAXON MED FLER OCH BEFÄSTER ÅTER
EN GANG FAKTUMET ATT HÄRDROCKSLEVERNE PÅ DET
GAMLA SÄTTET ÄR DET ENDA RÄTTA!
GET READY TO BITE THE BULLET!!!!
BLACK LODGE

THE KRISTET UTSEENDE - DRAGON CITY SKATERS
NY SINGEL FRÅN TKU. TURNÉN FORTSÄTTER:
25 SEP KB, MALMÖ - 26 SEP STICKY FINGERS TOP
FLOOR, GÖTEBORG - 27 SEP VICTORIA, KARLSKOGA
- 30 SEP NÄLEN, STOCKHOLM - 3 OKT S2, BORLÄNGE.
BLACK LODGE

SINNER - CRASH & BURN
GRYM NY PLATTA FRÅN HEAVY METAL GUDARNA I
SINNER! KOMMER I TRE OLIKA FORMAT, VANLIG
JEWEL, EN LIMITERAD DIGIPACK INNEHÅLLANDE TVÅ
BONUS SPÅR PLUS EN VIDEO PÅ LATEN
"REVOLUTION" OCH SOM VINYL.
2008 IS THE YEAR OF THE SINNER!
AFM

LADDA NER COOLA RINGSIGNALER!

Skicka JOIN SOUND i ett sms till 72246 så får du en gratis lista på ringsignaler med bla Candlemass, Dimmu Borgir, Hammerfall, In Flames, The Kristet Utseende, Nightwish och Sabaton direkt till Din mobil.

www.soundpollution.se

ASIAN DUB FOUNDATION

Punkara

NAIVE/PLAYGROUND

GGGGG

Detta brittiska multikultikollektiv har i 15 år pressat ur sig intensiv dansraggapunk med stark politiskt ställningstagande och socialt ansvarstagande i botten och med detta, som ett av få världsmusikband, även lyckats tränga sig in i vårt västliga medvetande på allvar. Och de är tuffa. Och coola. Samtidigt som de är ytterst politiskt korrekta. Ett svårt balanstrick.

Mycket av sitt rykte har de skapat sig via legendariska liveshower. Men även på skiva går deras budskap och energi fram extremt väl. Och när de drar ner tempot och blir känsligare, som i *Stop the bleeding* och *Bride of Punkara*, är de om möjligt ännu bättre. Eller, mer sant är att mixen av furiöst och känslösamt som *Punkara* består av är magisk. Jag älskar attityden, instrumenteringen, energiflödet och glädjen hos Asian Dub Foundation. De är fortfarande den perfekta bryggan mellan rockgitarrer och bhanga, klubbiv och gnawa.

Bhangraverionen av *No fun* med Iggy Pop är dessutom totalt bisarr. Men på ett härligt sätt.

GARY LANDSTRÖM

BLOC PARTY

Intimacy

WICHITA/BONNIERAMIGO

GG

Det finns en del saker jag har stora problem med. En av dem är folk som skriker snarare än sjunger, såsom Kele Okereke gör alldeles för ofta. När Bloc Party på denna sin tredje fullängdare är som bäst låter de som om Lightspeed Champion skulle göra covers av modernare tiders Morrisseylåtar, med mycket elgitarr. Inte helt oävet med andra ord. Lyssna speciellt på *Halo* och *One month off*.

I sina sämsta stunder låter de lika monotont och intetsägande som Eskilstunabandet Yvones låt *Bad dream*. Bästa exemplen är inledande *Ares* och följande *Mercury*, som båda är skriksång och avsaknad av melodier. Däremellan låter de som skatepunk på speed. Eller som Bloc Party gör mest, fast om möjligt tråkigare än någonsin. Störst undantag är *Signs*, en fläskig och drömsk liten låt. En inriktning att bygga vidare på.

EMMA RASTBÄCK

CORNELIA

Engine

RAMJAC/BONNIERAMIGO

GGGGG

En skiva från en ung, svensk debutant som valt att göra allting själv. Det låter lite Madonna och lite Björk och svensk singer/songwriter, med en touch av electronica. Att Eric Gadd mixat skivan känns inte heller helt främmande.

Engine innehåller elva relativt lugna spår. Det jag faller för är texterna. Upprepingar av starka meningar får mig att spetsa öronen och vilja lyssna mer på Cornelia. Det här är en behaglig skiva som jag lyssnar på när jag är hemma och slappar och som jag skulle kunna tänka mig kommer att spelas en del på radio framöver.

KARIN KNAPE

CRYPTOPSY

The unspoken king

CENTURY MEDIA/EMI

GGG

En av förförä årets mer överraskande låtar, textmässigt, var Darkthrones *Canadian metal*,

som hyllar landet norr om USA och några av dess band. För den är väl inte ironisk?

Cryptopsy är från Kanada. Det har visserligen spelat ännu hårdare metal tidigare än det gör på *The unspoken king*, men det låter ändå extremt och brutalt. *The unspoken king* har annars nämnts som ett nytt kapitel i bandets historia. In med ren sång, lite keyboard och ut med texter om onda bråda mord. Det har så klart delat upp fansen i olika läger, och särskilt old school-fansen retar ihjäl sig på det fräcka tilltaget att ett band förnyar sig.

Jag har inget emot det. In Flames mötte en storm av protester när de rörde sig mot nya ljud- och rifftrakter. Cryptopsy är inte på väg åt samma håll som In Flames, och de rena sångpartierna är väldigt få (hoppa direkt in på *The plagued* om du vill snabbspola dit). Tjänlig metal är det ändå, och ganska egensinnig. Bästa låtarna är *Leach*, *Contemplate regicide* och *Resurgence of an empire*. Eller *Worship you demons* och *Anoint the dead* om Cryptopsy själva får bestämma.

TORBJÖRN HALLGREN

THE DEER TRACKS

Aurora

DESPOTZ/PLAYGROUND

GGGGG

The Deer Tracks har skapat ett litet, väl sammanhållet, paket. De två bandmedlemmarna Elin Lindfors och David Lehnberg ser precis så kitsch-smarta ut i sin svartvita mundering som kan förvänta sig av ett stilmedvetet electronicaband. Än mer på pricken blir det när man får se deras porträttbilder med rådjurshorn och öron som photoshopats dit. Deras grafiska profil och ett lagom annorlunda albumfodral passar också in i paketet. Allt är genomtänkt, välplanerat och snyggt utan att tippa över och bli störigt pretentiöst. Precis som deras musik. De elektroniska melodierna, sången, och arrangemangen sitter precis där de ska. Ingenting har hamnat någonstans av en slump, åtminstone låter det inte så.

Aurora är en vacker skiva som med rådjurs-referenserna känns förföriskt naturromantisk. Associationerna drar iväg utanför staden till norrskan, vackra vyer och daggvätt gräs. Det är pampigt och föränt på samma gång. En kombination som inte är så lätt att få till men som här fungerar precis som den ska.

MARIA PETTERSSON

THE DISCIPLINES

Smoking kills

VME/SOUND POLLUTION

GGGGG

Har man lyssnat mycket på Posies är det svårt att förknippa Ken Stringfellow med något annat, till och med när man sätter ihop honom med tre norrmän. Med Disciplines är otroligt bra, kanske det bästa jag hört på ett bra tag. Och det låter faktiskt inte som ett nytt Posies mer än i några sekvenser, men dem kan man bortse ifrån och istället ta in något som har en gnutta mer hårdhet och intensitet än Posies. *Yours for the talking* startar skivan *Smoking kills* och ungefär där bestäms vad man kan förvänta sig av resten. Det är ösigt, medryckande och strålände.

ALEXANDRA BENGTSOON

DISCO VOLANTE

We are forever

NOT ENOUGH

GGGGG

Jag vet absolut ingenting om Disco Volante, men läser man bookleten förstår man att de

GGGGGG Riktigt riktigt ruskigt härlig

GGGGG Inspirerande och spännande

GGGGG Okej, men inte speciellt bra

GGGGG Tråkig och intetsägande

GGGGG Underkänd med marginal

är svenska och till tre fjärdedelar består av tjejer. De spelar smutsig och snabb rock med klara garagevibbar. Jag vet inte vem av Lovisa, Pernilla eller Janicke som sjunger, men vem det än är så har hon en underbar rockröst som tar Courtney Loves en bit längre, rääre, starkare och argare. Jag gillar verkligen den här plattan och hoppas att Disco Volante snart kommer till en stad nära mig så att jag kan se dem live. Känns som att de skulle göra sig väldigt bra på en liten, trång, svettig rockklubb. Det enda jag undrar nu är hur jag har kunnat missa ett band som detta helt och hållet? Riktigt dåligt av mig!

MATHIAS SKEPPSTEDT

DUNGEN

4

SUBLIMINAL SOUNDS/BORDER

GGGGG

Liknar 4 vid ett växthus av tropiska frukter som mango, granatäpple, papaya och svenska kålrötter. Folkpsykedelia med jazz och pop i en salig visuell röra vackert sammansatt av Gustav Ejstes. Alla som kan sin Jojje Wadenius, tidiga Pink Floyd eller Santana (från den tiden han var bra) eller Jimi Hendrix ler inombords av Dungens musik. Albumet väller över av långa vackra instrumentala utsvävningar, där alla får plats och är lyckliga i samförstånd. Ett daterat hippiealbum? Inte en chans i helvete. Snarare ett ultramodernt album bortom 2010.

PER LUNDBERG GB

EVERGREY

Torn

SPV/BORDER

GGGGG

Evergreys sjunde studioplatta är bra mycket hårdare än jag förväntat mig. *Torn* är motsatsen till insmickrande vilket kanske hade varit den enkla vägen att gå.

skivor

Den här gången är det frontmannen och gitarristen Tom S. Englund som tillsammans med trumslagaren Jonas Ekdahl satt på sig producenthandskarna. Och det låter riktigt bra. Melodiösa låtar ramas in av svängiga riff från hårda gitarrer. Tom sjunger som vanligt helt fantastiskt och gitarrspelet bländar. Ett gediget paket som gör att man vill vrida upp volymen så att Socialstyrelsen får kaka åksjukepill.

Det jag kan sakna lite är dynamiken mellan hårt och känslösamt som Evergrey bevisligen behärskar till fullo (lyssna bara på *The inner circle* från 2004!). Sedan undrar jag vart Rikard Zanders fantastiska keyboard tagit vägen i ljudbilden? Upp med volymen på nästa album, tack.

Men det är synd att klaga när påsen på armarna ställer sig otaliga gånger under plattans gång. Några högtidsstunder är *In confidence* vars refräng bjuder på en riktig rifferäka, titelspåret och *These scars* där Carina Englunds vackra röst får det att tåras i ögonvrån. Det är faktiskt på tiden att alla upptäcker Evergrey.

MATTIAS LINDBLAD

FATBOY

In my bones

PLAYGROUND

GGG

Det finns typ en miljon band som lirar rockabilly. Få av dem tillför genren något nytt. Det gör inte heller svenska Fatboy som dock gör driven rockabilly, ibland förstärkt av ett fett blås. Men det tar gruppen igen genom sitt övriga material. Sköna ballader som *I once had you* och *The way you were* fungerar alldeles utmärkt och går tillbaka till det tidiga 60-talets popcrooners som Roy Orbison och Gene Pitney. Så påminner också sångarens stämma emellanåt om Orbisons och andra gånger om Raul Malos, särskilt i Mavericks-klingande *Busy bee* och *Blue skies*. Fatboy innebär ingenting nytt under solen men vinner på kompetens och kärlek till genren.

ROBERT LAGERSTRÖM

E.S.T.

Leucocyte

ACT/BONNIERAMIGO

GGGGGG

Esbjörn Svensson gick tragiskt bort i en dykolycka i juni 2008, men han hann tillsammans med Dan Berglund och Magnus Öström slutföra det som kom att bli deras sista album, det som nu kommit att bli deras eftermäle. Albumets titel är det latinska namnet på vita blodkroppar som måste förnya sig själva för att kunna arbeta vidare. En förklarande titel, eftersom albumet är inspelat som en i grunden helt reservationslös improvisationssession. Det har sagts att de tidigare haft stunder på scen där det inte funnits några utgångspunkter, utan musiken fick födas i stunden, att det är den känslan och det momentet de vill fånga.

Det är ett speciellt album, väldigt speciellt, och ibland nästan lite otäckt. Både i de musikaliska passagera och i låttitlarna. Man kan inte komma ifrån att det känns lite obehagligt att Leucocyte-sviten som avslutar albumet innehåller delarna *Ab initio*, *Ad interim*, *Ad mortem* och *Ad infinitum*. Även om man förstår symboliken, helt relevant, kan man liksom inte undkomma tanken på Svenssons egen död.

Det låter heller inte speciellt ofta som ett traditionellt E.S.T.-album, här finns så mycket dynamik att man blir yr, det känns som att hela spektrat av talang, kunande och infallsrikedom svämar över, så att det inte finns någon aspekt kvar att utforska, att söka sig bortom ens något. Musiken är emellanåt nästan så organisk att den kunnat kyssa eller bita lyssnaren. Det finns många stunder som fånglar och håller kvar en som lyssnare. De avslutande sex-sju minuterna av *Premonition/Earth*, lika dramatiska och ängsligt obehagliga till de skjutande trumslagen, åtföljd av de nästan hymniska tonerna i rofyllda *Premonition/Contorted*. Hela Leucocyte-sviten. Hela albumet, faktiskt.

Visst kan man vara glad att Esbjörn Svenssons Trios sista album blev så drabbande, men det känns tomt, väldigt tomt.

MAGNUS SJÖBERG

JOE COCKER*Cry me a river*

EAGLE VISION/PLAYGROUND

GGGG

Joe Cocker slog igenom stort i slutet av 60-talet och uppträdde på legendariska Woodstockfestivalen. Under slutet av 70-talet dippade dock karriären betänkligt på grund av missbruksproblem. Men han lyckades besegra beroendet och karriären kom in i en andra andning.

Den här liveupptagningen är hämtad från två tidiga 80-talsgig, här möter vi Cocker i sitt livs form. Klassiker som *You are so beautiful*, *The letter*, *With a little help from my friends* och *Many rivers to cross* framförs med en röst som fullständigt brinner av själ och passion. Han var en av de första vita sångarna som lyckades sjunga soul på riktigt, och är en av de bästa artisterna någonsin när det gäller att tolka och arrangera om andras låtar. Här också uppbackad av ett riktigt tajt band och en handfull skönsjungande körsångerskor.

Jag råder alla med förkärlek för Motown-soul och tidlös pop att skaffa den här konsert-DVD:n och ta chansen att upptäcka eller återupptäcka en av legenderna ur rockhistorien.

THOMAS RÖDIN

NORAH JONES*Live from Austin, Texas*

NEW WEST/PLAYGROUND

GGGG

Inledande *Come away with me* känns smått magisk. Det är mysigt och inbjudande, och lika stämningsfullt fortsätter det. *Little room*, med sitt arrangemang av akustisk gitarr, bas och visslande, är en bedärande liten låt i sin enkelhet. Den röda tråden är förstas Norahs röst, som skimrar lika vackert oavsett om hon sjunger sina egna låtar eller covers. Det är rösten som sätter hennes signatur på allt, oavsett om det drar sig mot jazz, country, blues eller soul. Dock uppskattar jag den mest i just det direkta och avskalade åt pophållet där den får stå i centrum.

Kanske är det för att många låtar har en lätt vaggviseliknande framtoning, men den genomgående känslan är att Norah sitter hos dig på din sängkant. Säkert är det till viss del för att hon i sina mellansnack är så jordnära och skämtsam. Som om vi vore gamla vänner.

Det enda jag egentligen saknar är extramaterial. Om man går och köper en live-DVD förväntar man sig något mer än "bara" en inspelad konsert. Även om den är riktigt bra.

ANNA GUSTAFSSON

WU-TANG CLAN*Live at Montreux 2007*

EAGLE VISION/PLAYGROUND

GGG

Även så sent som förra året höll Wu-kollektivet måttet live på denna klassiska jazzfestival, även om vissa medlemmar, såsom knubbiga Raekwon, inte tagit med sig så mycket energi upp på scen. RZA och Ghostface Killah, och framförallt en tänd Method Man, visar dock upp inspiration och brett i leveranserna. Och många spår, om dock nedkortade, är bevis för att klanen har sin plats i hiphopens kanon. Men saknaden efter Ol' Dirty Bastard ligger alltså latent.

GARY LANDSTRÖM

FUJIYA & MIYAGI*Lightbulbs*

GRONLAND/BORDER

GGGG

Jag fattar fortfarande inte att Fujiya & Miyagis debut *Transparent things* från 2006 inte tog gruppen till totalt herravälde över musikvärlden. Allt fanns ju där! Funksnusk, krautkredd och ett sanslöst groove. Men det är okej, för här ges en andra chans att upptäcka det du missade.

Fujiya & Miyagi är de fula tunnhåriga nördarna som fortsätter att skapa låtar med geniala nonsensexter (jävligt saazy *Pussyfooting* handlar om vad man ska göra med katten när man gjort slut) och med ett funk och rullande r som får vem som helst att bita sig i läppen och göra roboten framför datan.

De följer upp sin debut på bästa sätt. De är hösten 2008.

NINA EINARSSON

THE GAME*LAX*

GEEFFEN/UNIVERSAL

GGG

Även om Dr Dre inte heller denna gång sitter i producentstolen lyckas Games andra välkända polare Hi-Tek, Nottz, Scott Storch och Cool & Dre lägga det perfekt släpiga västkustgunget under Games råa hoodraspiga röst. Vilket innebär att LAX håller hög kvalitet både vad gäller beats, rim och mikrofonleverans. Men jämför man med debuten *The Documentary* känns LAX blekare med klart färre kraftfulla spår.

Tyvärr så smörar han också till det med Ne-Yo i *Gentleman's affair*, och även *Touchdown* är en kladdig r'n'b-sörja man helst vill undvika. Inte heller Chi-town-samarbetet med Common och Kanye i *Angel* känns spännande – och vem hade gissat det? Med tre så begåvade artister borde det vara omöjligt att misslyckas, men icke. Som tur är finns det ljuspunkter.

Snyftiga *My life* med Lil Wayne är helskön på ett bitterljuvt sätt medan Raekwon-gästande *Bulletproof diaries* är knivvass som sig bör och i skrytiga *Money* är Game i sitt esse när han snackar om vad som driver folk på gatan. Det finns några spår till som når upp till okej nivå, som hårda gängspåret *LAX files*, men jag är tvingad att inse att The Game är i utförsbacke. Och det händer ju lätt om man släpper en debut som är helt grym.

Verkar som Game grävt ner stridsyxan med 50 Cent nyligen, kanske ska han be Fiddy om hjälp om det blir någon nästa platta?

GARY LANDSTRÖM

HELLO SAFERIDE*More modern short stories from Hello Saferide*

RAZZIA/BONNIERAMIGO

GGGGG

Åh, Annika! Kören i mitt bröst sjunger 000000h. Jag är upp över öronen förälskad i din nya skiva. Den är fullkomlig som mästerverk sig bör. Låtar, texter och produktion, en helhet där det blir svårt att välja en favorit. Jag kan inte välja ett favoritstycke från *La bohème*. Har svårt att på rak arm säga ett favoritkapitel ur Anthony Burgess *A clockwork orange*. Kan omöjligt namnge den bästa låten på U2:s *The unforgettable fire*. Kan absolut inte säga vem som är roligast i *Seinfeld*. Kan heller inte välja vilket av mina barn som jag älskar mest.

More modern short stories from Hello Saferide är en böljande äng och en dramatisk mörkblå septemberhimmel. Ett enda sammanhang. En symfoni om livet. Ingen tunn röd tråd utan en

tross att förtöja eller kasta loss med. Kören i mitt bröst sjunger 000000h. Tack Annika för att du är en fantastisk låtskrivare och en jävligt bra textförfattare. Hade jag varit din storebror hade jag inte bara tjuvläst dina dagböcker, jag hade publicerat dem och du skulle sålt miljonupplagor av dem. Kören i mitt bröst sjunger, sjunger och sjunger. Tack!

PER LUNDBERG GB

I'M FROM BARCELONA*Who killed Harry Houdini?*

DOLORES/EMI

GGG

Sist I'm From Barcelona var i ropet kändes det som att allt var gjort i glada vänner's lag. Mycket tralala-körer och allsång, mycket klämkäckhet. Det lät inte alltid så bra, även om det var en rolig grej, något nytt. *Who killed Harry Houdini?* är mer en välorkestrerad pop-skiva, där Emanuel Lundgren är den tydliga förgrundsgestalten och sångaren, uppbackad av riktigt maffiga körer.

På inledande *Andy* känns det som om Frankie Avalon flyttat in och gjort sig hemmastadd i 70-talet. Det är stora gester, lite Bowie-esque fraser, lite grann en känsla av att ingenting är heligt. 70-talskänslan blir tydligare senare på skivan, då det blir mer symfoniskt och fylligt, och Emanuel Lundgren plockar fram den blaserade 70-talsrockrösten. Tydligaste exemplet på det är *Rufus*, en liten sång om en enorm silverlabrador. Den oväntade vändningen, såväl melodiskt som textmässigt, som kommer en bit in i låten hintar om att I'm From Barcelona kan sitt Kinks/Doors/valfritt annat band från samma tid.

Starkaste låten på albumet är i mitt tycke *Gunhild*, där fransyskan SoKo gästar på sång. I'm From Barcelona tillåter sig att för en gångs skull vara lite nedtonade. De gör nånting med måtta och levererar en sorgsen och finstämd popsång.

EMMA RASTBÄCK

LADYHAWKE*Ladyhawke*

MODULAR/UNIVERSAL

GGGG

Det är inte alltför ofta Nya Zeeland kommer på tal när man pratar om de stora musikscenerna. Landets kändaste band heter Flight Of The Concorde och har väl egentligen gjort det lilla, lite konstiga, landets humor mer känd än dess musik. Ladyhawke, eller Pip Brown som hon heter, är visserligen bosatt i London för tillfället men som nya zeeländska kommer hon definitivt sätta landet på musikkartan.

Ladyhawkes debutalbum är en enda 80-tals-nostalgisk megaförförd producerat av ett gäng stjärnproducenter som sett till att samtliga spår bjuder till med något du både har hört och gärna lyssnar på igen. Det är 80-talssyntar och det är enkla men karaktäristiska slingor å la – just det – 80-tal, men allt är på vår tids vis och det låter rakt igenom väldigt aktuellt. Här går att dra referenser till så väl New Order som Cyndi Lauper och till och med Lionel Richie om man så vill. Ibland känns det nästan lite väl taget men hennes Laleh-goes-disco-charm skvallrar mer om pastisch snarare än plagiat vilket gör att man förlåter det ganska snabbt. Singeln *Paris is burning* är bara ett av många spår med hit-potential. För få debutskivor

METALLICA*Death magnetic*

UNIVERSAL

GGG

Efter all denna väntan så är den då äntligen här, återgången till *Master of puppets*. Och visst, på ett sätt är det en återgång, och på ett sätt inte alls. Oavsett vilket så har vi en kiosk-vältare, en riktig storsäljare i våra händer. Det är riff, riff, riff och solos och en massa waw-wah, precis som vi alla vill att det ska vara.

Death magnetic öppnar stenhårt med *That was just your life*, en hård och tung låt med ett ganska punkigt riff och en James som sjunger precis som vi vill att det ska låta. Riktigt stark öppning som lovar mycket gott och kommer att vara en given livehit.

Nästa höjdpunkt är *All nightmare long*, plattans musikaliskt bästa och hårdaste låt som är en åtta minuter lång mix av *...And justice*, *Ride the lightning* och Slayer utan att för den skull nånsin nå upp i dessa höjder. Ett tuggande snabbt riff med drivande trummor och tillräckligt med bryggor och extrariff för att försörja en hel generation hårdrockare i ett par år.

Rick Rubins knastertorra produktion hjälper också till att få Metallica att återigen låta arga och farliga, vilket hjälper. Men tyvärr, om musiken genomgående är en riktig höjare så drar James Hetfield ner betyget en del. Hans texter är emellanåt riktigt dåliga och han har en tendens att sjunga alldeles för mycket och inte speciellt bra. Ibland sjunger han över bryggor och riff och allt han kommer åt där det hade räckt med vers och refräng. Dessutom wailar han när han inte ska och det är synd. Ett exempel

som dras ner lite av den extremt klichémässiga texten är *Broken, beat & scarred*, en kanonlåt som har riktigt bra riff och duktigt driv i refrängen, kanske skivans starkaste.

Den som däremot är i sitt livs form är Kirk Hammet som briljerar skivan igenom med riff, solon och allt han tar sig för. Man får verkligen intrycket av att Kirk släpper all frustration från att knappt ha spelat på *St Anger*. Sen kan man om man vill klaga på Lars Ulrich som trummis, men jag har alltid haft åsikten att hans slarv och brist på teknik varit en tillgång till ett annars ibland för tekniskt Metallica. Och samma sak gäller på den här skivan, Lars bidrar med ett ruggigt punkigt driv som aldrig blir för kliniskt eller tekniskt.

Sen finns det ju tyvärr en sak till. Av utgrundlig anledning har Metallica spelat in *The unforgiven III* och desto mindre jag säger om den desto bättre. Tragisk, pinsam och rent dålig. Synd på en annars riktig bra platta.

Death magnetic ska inte jämföras med deras tidigare mästerverk utan bedömas efter det killarna i Metallica är idag; rika, mätta medelålders rockare. Gör man det tror jag att vi fått den bästa skiva de kan göra.

MATHIAS SKEPPSTEDT

The Creeps

TRÄDGÅR'N GÖTEBORG 30/10
BERNS STOCKHOLM 31/10
KULTURBOLAGET MALMÖ 1/11

United Stage Artist presents

SOPHIE ZELMANI

The Ocean and Me Tour

KONSERTHUSET JÖNK. 9 OKT
SAGATEATERN BORÅS 10 OKT
KONSERTHUSET GBG 11 OKT
KONSERTHUSET MALMÖ 22 OKT
KONSERTHUSET GBG 1 NOV

Levellers

torsdag 8 november
DEBASER MEDIS STOCKHOLM

måndag 10 november
TRÄDGÅR'N GÖTEBORG

SPIRITUALIZED

TRÄDGÅR'N GÖTEBORG 3 NOV
KULTURBOLAGET MALMÖ 4 NOV

SOIL WORK

SUPPORT:
ZIMMERS HOLE
OPENER:
DANCE MACHINA

GÖTEBORG BREW HOUSE 11/12
MALMÖ KULTURBOLAGET 12/12

Aimee Mann

Support: **SUBMARINES**

6 NOVEMBER
KB, Malmö

7 NOVEMBER
Trädgår'n, Göteborg

10 NOVEMBER
China Teatern, Sthlm

KULTURBOLAGET & PK MUSIK PROUDLY PRESENT -

DR. JOHN

AND THE LOWER 911

TRÄDGÅR'N GÖTEBORG 9/11
KULTURBOLAGET MALMÖ 12/11

Förköp: Ticnet 077-170 70 70, www.ticnet.se, samt alla Ticnet- och ATG-ombud.
www.kulturbolaget.se | www.pkmusik.se

SEPTEMBER

29 NEW MODEL ARMY
- Sticky Fingers
30 TONY JOE WHITE
- Trädgår'n

OKTOBER

1 SABATON - Trädgår'n
2 THE HAUNTED - Brew House
3 NILE, GRAVE & Belphegor
- Musikens Hus
6 KILL HANNAH - Brew House
7 SAYBIA - Sticky Fingers
10 SOPHIE ZELMANI
- Sagateatern/Borås
11 SOPHIE ZELMANI
- Göteborgs Konserthus
12 BUILT TO SPILL
- Sticky Fingers
12 M83 - Pusterviksaren
15 THE HELLCOPTERS
The Tour Before The Fall
- Trädgår'n
18 ART GARFUNKEL
- Lisebergshallen
18 WENDY MCNEILL
- Stenhammarsalen
23 WIEHE & WERUP
- Stenhammarsalen
24 BRUNO K ÖIJER
- Biograf Draken
24 WIEHE & WERUP
- Stenhammarsalen
25 BRUNO K ÖIJER
- Biograf Draken
25 LLOYD COLE
- Stenhammarsalen
25 DE LYCKLIGA KOMPISARNA
- Chalmers Kårhus
26 WIEHE & WERUP
- Sagateatern/Borås
26 AIDEN - Brew House
29 TOMAS ANDERSSON WIJ
- Lorensbergsteatern
30 THE CREEPS - Trädgår'n

NOVEMBER

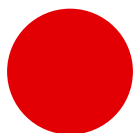
1 & 2 IN FLAMES
- Lisebergshallen
3 SPIRITUALIZED
- Trädgår'n
5 3 DOORS DOWN
- Trädgår'n
6 MONSTER MAGNET
- Trädgår'n
7 BLESSED BY BROKEN HEART
- Brew House
7 AIMEE MANN - Trädgår'n
10 THE LEVELLERS - Trädgår'n
10 THE SWELL SEASON
- Stenhammarsalen
12 TODD RUNDGREN
- Trädgår'n
13 THE EASTPACK ANTIDOTE
TOUR 2008 - Trädgår'n

För mer info, anmälan till nyhetsbrevet m.m. gå in på hemsidan.

Förköp: Ticnet www.ticnet.se
077-170 70 70

Pusterviksbiljetter 031-13 06 80

www.pkmusik.se

Pustervik **Baren**

Oktober

- 1:e **Katrin Kernell Band**
- 2:e **Parapluie 3 år!**
- 3:e **T.B.A**
- 4:e **Scratch 6-årsjubileum!**
- 6:e **Pingisklubben**
- 7:e **Release: Åsa Rydman**
- 8:e **Woody West**
- 10:e **Friday I'm in love**
- 11:e **Locus**
- 12:e **PK Musik: M83 (FR)**
- 13:e **Pingisklubben**
- 17:e **Gillis reggaeklubb**
- 18:e **WW: Blitzen Trapper (US)**
- 20:e **Pingisklubben**
- 21:e **Scratch: Necro**
- 22:e **WW: Jeff Hanson (US)**
- 23:e **Mokono festival**
- 24:e **Friday I'm in love**
- 25:e **Soulstatic**
- 27:e **Pingisklubben**
- 29:e **WW: Okkervil River (US)**
- 30:e **Mint Condition**
- 31:e **Division of Laura Lee**

Med reservation för ändringar

Biljetter: 031-13 06 80
www.pustervik.goteborg.se

Hultsfred
Rookie
24-25 OKTOBER
METROPOL, HULTSFRED

JOHNOSSI

**MARKUS
KRUNEGÅRD**

**AMANDA
JENSSEN**

+ ÅRETS ALLA
ROOKIEARTISTER

WWW.ROCKPARTY.SE

är så här jämna och det är egentligen bara
petitesser som går att anmärka på vid en
betygsättning.

PETER JOHANSSON

AMY LAVERE

Anchors & anvils

ARCHER/ROOTSY

GGGG

Det är rösten som gör det. Amy LaVere låter nämligen inte bara späd, sårbar och flickaktigt oskuldsfull utan samtidigt ärrad och cynisk. En strålende kombination som förstärks av att hon sjunger släpigt och lite nonchalant. Det är uppenbart redan i första låten när den amerikanska artisten och skådespelaren greppar stäbasen och berättar om en kvinna som tagit livet av sin make: "Killin' him didn't make the love go away". Från denna mördarballad rör hon sig genom fullträffar som *Pointless drinking*, *Overcome* och *Tennessee Valentine*, gräver i den amerikanska roots-myllan och blandar jazz, country och soul. Det är både coolt och innerligt och hon får fram ett eget uttryck.

Tillsammans med producenten Jim Dickinson's luftiga sound blir resultatet ett helgjutet album som räcker långt.

ROBERT LAGERSTRÖM

WENDY McNEILL

A dreamers guide to hardcore living

ALBERTA FOUNDATION FOR THE ARTS

GGGGG

Trots att hon släppt ett antal plattor tidigare är det första gången jag på riktigt hör Wendy McNeill, kanadensiska som numera residerar i Sverige. Varför har jag inte gjort det tidigare? Varför? Det är väl ungefär tankegångarna när jag lyssnar igenom den här plattan första gången. Så där med öppna, stirrande ögon, öppen mun och närmast inkapabelt att andas.

För det här rycker undan mina fötter helt och hållet! Eller, kanske snarare, låter de stå kvar på mattan som får flyga iväg med mig; till det där som bara döljs bakom vaudeville-draperierna, de där ställena där de mörka och skruvade, vridna, historierna inte bara utspelar sig, utan skrivs, tänks ut och där väggarna därför svettas och själva bultar i sig själva. Det är absolut ingen freakshow, vilket man gärna associerar till när om-pah-pah-dragspel och spikpiano låter tränga igenom – oh, nej, det är rakt och uppstyrt, och blir egentligen till slut avskalat och rent, och låter en som lyssnare också gå igenom samma process. Fyllas, renas, tömmas; att återigen vara, men på andra sidan av något. Detta till ibland märkliga berättelser och iakttagelser. Jag tänker på Eleni Mandell, Laura Veirs och Jane Siberry, men så fort jag formulerat deras namn är det dags att glömma dem på grund av den irrelevans referensen innebär. Regina Spektor-vibbarna, de underbara, i lika underbara *Lutetia*. Missa henne inte. Vare sig på platta eller live.

MAGNUS SJÖBERG

MOTÖRHEAD

Motörizer

SPV/BORDER

GGG

Det är inte speciellt många längre som bryr sig om Motörhead släpper en ny platta. De flesta nöjer sig med sin slitna Motörhead t-shirt och de blir lyckliga av att få höra *Ace of spades* för miljonte gången. Det är synd, eftersom en ny Motörhead-platta nuförtiden visserligen inte innebär något större lyckorus,

men de levererar alltid klart godkänd och klassisk Motörhead-rock'n'roll. Ett band som vägrar luta sig tillbaks och lita på de gamla plattorna är värda fullt respekt.

Motörizer är deras 24:e platta och det låter som om Lemmy är i högform, hur nu det är möjligt. Lyssna på vilken låt som helst på plattan men framförallt *Rock out* eller *One short life* och inse att Motörhead vägrar vara något annat än ett kreativt och högst levande rock'n'rollband.

JONAS ELGEMARK

THE NEW YEAR

The New Year

QUARTERSTICK/BORDER

GGGG

Skivan inleds med ett långt parti som påminner om en gitarrlektion, precis när man ännu övar ackord och skalor. Jag anar oråd, men sen händer det lite mer. Allt föds ur det enkla.

The New Year består av medlemmar från bandet Bedhead. Det är lugn indie-rock åt shoegazehållet de håller sig till. Monoton i botten men med ett uttryck som ändå inte gör musiken förutsägbart, utan spännande att upptäcka mer och mer av.

Det krävs att lyssnaren har ett visst tålamod, för tonerna förflyttar sig inte i någon hög hastighet. Melodierna är till stor del pianobaserade och drömska. De utstrålar en melankolisk övergivenhet och saknad, men inte med något plågsamt lidande. The New Year har hittat ett hem i ensamheten, en plats att vila i men samtidigt med en outgrundlig längtan efter gemenskap. Speciellt låtarna *MMV*, *Body and soul*, *My neighborhood* och *The idea of you* är riktigt fina, nästan lite "Lou Reed blandat med Bright Eyes skörhet-känsla" över flera spår.

Den här skivan är som den där lite svår-åtkomliga killen man inte förstår sig på direkt, men som säkert kommer att vara trofast i längden. The New Year har hittat en hjälpande hand att hålla fast vid när livet inte är så snällt och det kanske jag också har.

MATHILDA DAHLGREN

SIMON NORRSVEDEN

Äntligen inte min EP

EGENUTGIVET

GGGG

Jag är lite kär. Det är så där nära och varmt att man blir påmind både om att livet suger och att det faktiskt kan vara rätt fint. Simon Norrsveden serverar lättillgängliga popmelodier som fortplantar sig i kroppen, genom hjärtat och ända ut i fötterna. Och så finns där den charmiga småländskan som gör det speciellt.

Det rymmer många känslor på en liten EP. Att sakna en vän och småstadens fixering vid huvudstaden i *Stockholmssången*. Obesvarad kärlek och statuskomplex i *Jag vill kunna vara cool*. Porträtt inifrån ett par trasiga människor och desperat längtan efter närhet i *Utan ett ord*. Det är öppet och sårbart och får en att vilja krama om Simon hårt och länge. Jag har en stark känsla av att jag inte kommer att vara den enda poppönt som går runt och småsunger att jag vill kunna vara cool.

ANNA GUSTAFSSON

OKKERVIL RIVER

The stand ins

JAGAGUWAR/BORDER

GGGGG

Jag har dragit mig för att börja skriva den här recensionen. Det är nämligen början till slutet av att få lyssna på *The stand ins* flera gånger

NEW ALBUM AND
DIGITAL RELEASE

SIREN ON
JONNA ENCKELL

WWW.SIRENON.COM

NYHETER FRÅN BONNIER AMIGO

JOSH ROUSE - The Best Of The Rykodisc Years
Rykodisc/ADA
Dubbel-CD med Josh Rouses största hits mellan 1998-2004 samt rariteter och osläppt material.

MARK OLSON & GARY LOURIS - Ready For The Flood
Hacktone/ADA
Väntan är över! The Jayhawks två originalmedlemmar Mark & Gary åter tillsammans igen.

JACKSON BROWNE - Time The Conqueror
Inside Recordings/ADA Global
En av vår tids största singer/songwriter. Första studioalbumet på sex år!

FINGER ELEVEN - Them Vs. You Vs. Me
Wind-Up/ADA Global
Över 2,2 miljoner sålda i USA! Melodisk rockmusik för alla fans av Nickelback, Live osv.

BLACK STONE CHERRY - Folklore And Superstition
Roadrunner
Bandet fortsätter att imponera med tunga riff och ett otroligt sväng. Grymma låtar som fastnar direkt.

STAIND - The Illusion Of Progress
Roadrunner
Med över 12 miljoner sålda album levererar nu Staind åter igen ett rockalbum av högsta klass!

THIEVERY CORPORATION - Radio Retaliation
Eighteenth Street Lounge/ADA
Tunga basgångar och internationella rytmer kryddade med bossanova, samba och reggae.

CHEMICAL VOCATION - A Misfit In Progress
Panic & Action
Debutalbum från den svenska emoscenenens okrönte kungar. För alla fans av t ex My Chemical Romance.

CIVET - Hell Hath No Fury
Hellcat/Epitaph
Skön och kaxig punkrock som en blandning av The Runaways, The Donnas, The Distillers och GBH!

BERNS SALONGER

Cyndi Lauper

Primal Scream

Berzelii Park, Stockholm
08-566 320 00

www.berns.se/entertainment
www.ticnet.se

CONCERTS

Tony Joe White	2 Oct
Primal Scream	11 Oct
Brett Andersson	21 Oct
Cyndi Lauper	26 Oct
Joan As Police Woman	31 Oct
Amanda Jensen (China Theatre)	04 Nov
Spiritualized	05 Nov
My Morning Jacket	06 Nov
ROOTS MANUVA	07 Nov
Al Green	08 Nov
Aimee Mann (China Theatre)	10 Nov
The Swell Season	12 Nov
Maz Jobrani (China Theatre)	16 Nov
Lambchop	22 Nov
Little Richard	23 Nov
The Roots	24 Nov
Black Label Society	25 Nov

CMM Group är specialister på CD, DVD kopiering och tryck.

**Pressa eller kopiera? CD
eller DVD? Eller duodisc?**

Vi har allt för ditt CD projekt.

NY WEBB!

www.cmmgroup.se

CMM GROUP

Torshamnsgatan 39 B i Kista,
08-545 706 70, info@cmmgroup.se

Sweden Rock
KICK OFF
VI PRESENTERAR STOLT
BLACKFOOT
FLER BAND OCH HAPPENINGS TILLKOMMER...

LÖRDAG 22 NOVEMBER
STOCKHOLM
TYROL

Vi presenterar som vanligt de första klara
banden till Sweden Rock Festival 2009.
FÖR MER INFORMATION OM ÅRETS KICK OFF - BESÖK VÅR HEMSIDA!
www.swedenrock.com

om dagen. För jag tröttnar inte. Den har något nytt att berätta varje gång. Sågas bör att jag vanligtvis har svårt för saker med den här mängden folk, nästan country, i min indierock/pop. Ändå älskar jag Okkervil River. Varför?

Hur kan man inte älska motsägelsen i att en låt med den briljanta titeln *Pop lie* har en så medryckande melodi att man vill sjunga med av hela sitt hjärta i raden "you're lying when you sing along"? Hur kan man inte älska Will Sheffs precis lagom lena röst? Hur kan man inte älska att konvolutet är utformat som en bok, med varje låt som ett kapitel? Hur kan man inte älska behagliga *On tour with Zykos* med pianotonerna skimrande i förgrunden och stråkar smekande bakom? Hur kan man inte älska *Starry stairs* härliga blås, och orden "a starry stair up your thigh"? Jag skulle kunna fortsätta länge till. Några svar skulle jag inte komma fram till heller. Jag älskar det.

ANNA GUSTAFSSON

PG.LOST

It's not me. It's you!

BLACK STAR FOUNDATION/MUSICSPOT

GGGG

Visst, det låter som ett gäng killar, oftast är det just killar, som är fascinerade av att onanera sina instrument mycket och länge – nästan lite förutsägbart. Men fyra män med bakgrund från andra mer eller mindre framgångsrika svenska band träffas och bestämmer att de minsann ska onanera ihop i närmaste replokal. Pg.lost är en svensk orkester på fyra personer. Explosions In The Sky-plattor på repeat och jag älskar varje sekund av det. Vet inte varför jag är så svag för onanerande män. Kanske för att jag också är det, man alltså.

Atmosfäriska gitarrer, långa instrumentala låtar, ännu mer gitarrer och lite pianoklank. Det behövs inte mer för att sätta mitt hjärta i brand. Så enkel är jag. Fast visst hade det varit roligt med ett gäng kvinnor som spelade samma sorts introverta storslagna indiepop. Det hade förmodligen låtit helt annorlunda. Eller vad tror du?

It's not me. It's you! är i vilket fall som helst en mycket bra skiva, och öppningsspåret *The day shift* är en diaboliskt bra låtdäjavul.

PER LUNDBERG GB

PIVOT

O soundtrack my heart

WARP/BORDER

GGGG

Pivot är stora beundrare av electronica-fantomen Jean-Michel Jarre. Det hörs. Här blandas nämnde fransmans synthesizers med new wave-gitarrer och suggestiva rytmer, som direkt hämtade från ett John Carpenter-soundtrack. Eftersom Pivot består av tre unga nördrar från Australien blir slutprodukten betydligt sexigare än Jarre, som har lidit det potensförödande ödet att få se en av sina kompositörer agera titelmelodi till *Kryzz*, TV-programmet där Arne Hegerfors löste korsord. Det är lite svårare att tänka sig att en producent på SVT skulle få för sig att använda någon av låtarna på *O soundtrack my heart* till något liknande, även om det hade varit ganska charmigt. Här finns en lite mörkare underton, något lite nervigt, som bara bidrar till känslan av vampyrer i gathörn. Stundtals är det helt fantastiskt.

REBECCA AHLBERG

THE PRESETS

Apocalypse

MODULAR/UNIVERSAL

GGGG

The Presets är ett sådant där band man antingen hatar eller älskar (samtidigt som de som påstår sig hata dem egentligen gillar dem i smyg, medan de som säger sig älska dem innerst inne känner sig lite, lite smutsiga).

Med debuten *Beams* lyckades Sydneysönerna Julian Hamilton och Kimberly Moyes muta in sitt eget lilla område på den musikaliska kartan, inklämt mellan distingerade syntstofiler som Nitzer Ebb och Front 242 och mer samtida electrosynglar som Justice och Cut Copy. Det råder dock ingen tvekan om att duon är sugna på att utvidga det där området, för nu när uppföljaren *Apocalypse* är här, då jäklar tar man i ända från täspetsarna.

Albumet inleds med betonghårda *Kicking & screaming* och dansgolvsrökaren *My people*, skönt studsiga *A new sky* tar vid och sedan följer den strålände 80-talspastischen *This boy's in love*. Det är en grym öppning med ett självklart flyt i låtföljden, genom vilken en sprakande, sprittande lekfull energi löper, som gör att man lätt förlärer Hamilton för hans krystade texter och stundtals irriterande teatraliska sång (en bekant anser att han låter som om David Gahans penis kunde sjunga, och det är faktiskt inte helt oriktigt). Resten av albumet är inte riktigt lika klockrent, men innehåller ändå tillräckligt många toppar för att hålla både energi och entusiasm vid liv, exempelvis spattiga *Eucalyptus* och den oväntat behagliga avslutningen *Anywhere*.

Det råder ingen tvekan om att *Apocalypse* kommer att rendera The Presets ett bra mycket större utrymme i musikvärlden. Duon toppar redan försäljningslistor i hemlandet, headlinar festivaler och får överlag positiva recensioner runtom i världen. Jag sällar mig till dem. Killarna har ju glimten i ögat, och käftsmällen *Apocalypso* har blivit ett givet ginsengtillskott under mina helgkvällar. Jag gillar helt enkelt The Presets (samtidigt som jag innerst inne känner mig lite, lite smutsig).

FREDRIK FRANZÉN

ROOTS MANUVA

Slime & reason

BIG DADA/PLAYGROUND

GGGG

Jamaicaättade Rodney Smith från södra London har under namnet Roots Manuva gjort djup, egensinnig och underhållande dub- och hiphop-smaksatt musik i mer än ett årtionde. Han letar alltid efter ett eget uttryck vare sig det handlar om släpiga beats eller smarta och uppkäftiga texter. I Storbritannien är han rejält stor och räknas som föregångare till The Streets och Dizzee Rascal, hoppas vi i Sverige uppmärksammar att han nu släpper sitt fjärde album, *Slime & reason*, en riktig pärla.

Rytterna, de knarrande ljuden och den bastanta men mjuka leveransen vid micken finns alla där. Jag skulle vilja se Roots Manuva som en skruvad mix av Biggie och Bob Marley – vår tids poet och humanist med attityd och fingertoppskänsla vad gäller unik urban ljudbild. Jag har roligt i Roots Manuvas sällskap, men en känsla av allvar dröjer sig alltid kvar. Han är som en soft variant av vår egen Promoe. Och det är ju inte kassat.

GARY LANDSTRÖM

SLIPKNOT

All hope is gone

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

GGGG

På *All hope is gone* har Slipknot skrivit några av sina bästa riff och låtar någonsin. Det är ett påstående som är som blod i vatten – politiskt korrekt är att hata det nedtonade Slipknot å la 2008 och hylla det kaxiga bandet från 1999 – men vad som är bra i dagens Slipknot försämrar absolut inte bandet som vi kände det.

Visst, visst. Det finns låtar och material på *All hope is gone* som är dåligt och mjåkigt. Typiskt nog oftast på partier där Corey Taylor sjunger rensång, så som Tool-doftande *Dead memories* eller den genanta sänghooken "I'm giving up again" på *Butcher's hook*. En låt jag önskar att de aldrig hade inkluderat, särskilt som bandet hade lååååå tid på sig att skapa detta album.

Men så finns det också mördande bra grejer. Förstasingeln *Psychosocial* har ett krossande vers- och refrängriff, uppbyggd på samma sätt som Metallicas *Enter sandman*, fast betydligt tyngre och mer hållbart. *The times of your life* och *Vendetta* bygger också på så pass starka riff-partier att marken under dem aldrig kan brista.

Jag tycker till och med att *Snuff*, bandets försök till tändareballad, är riktigt lyckad. Hoppas bara att den låten inte blir Slipknots stora genombrrott, det hade varit missvisande mot ett band som trots allt personifierar hård metal och energi.

TORBJÖRN HALLGREN

STONEGARD

From dusk till doom

INDIE/SOUND POLLUTION

GGGGG

Jag är helt tagen på sängen. Ärligt talat har jag missat norska Stonegard. Det är för late-adapters som mig (och för länderna utanför Skandinavien) som bandet därför ger ut samma, något uppfräschade, album som de gav ut för två år sedan.

Stonegard spelar tung, thrashig – och framförallt egensinnig – metal där de vågar ta ut svängar och kontraster både i låtuppbbyggnad och sång. Det sistnämnda sköts av Torggrim Torve, och det är bland det bästa jag hört på

skivor

länge när det kommer till klassisk metalstil, å la till exempel Hetfield, men mer avslappnat.

På *From dusk till doom* hittar jag inte en enda låt som är ens halvkass. Jag finner däremot låtar som växer på lyssnaren, för om inledande spåren *From dusk till doom*, *The last good page* och *Morpheon* hugger tag direkt, så tar det längre tid att bli biten av S&C och *Blade*. Ganska typiskt för bra musik.

Jag tänker inte klaga på nåt. Mest grämer jag mig över att ha levt oupplyst i hela två mörka år. Dumma skivbolag som inte promotar bättre.

TORBJÖRN HALLGREN

THE STREETS

Everything is borrowed

SIXSEVENINE/WARNER

GG

Det har nu gått drygt sex år sedan Mike Skinner stövlade in i strålkastarljuset som The Streets. Debuten *Original pirate material* blev ett av det årets mest omtalade album, och de ärliga berättelserna – om nära och kära, om att i väntan på helgen få de grå dagarna att gå, om att slöa i soffan, röka jazztobak, spela tevespel och räkna minuterna tills pillertimmen infaller – de fick inte endast en hel generation briter att skrocka igenkännande, utan nådde också långt, långt utanför landets gränser.

Uppföljaren *A grand don't come for free* sålde visserligen ännu bättre, men albumets fiktiva intrig signalerade ändå att Skinner inte längre levde i den värld han gjort sig känd för att skildra så väl, och när det tredje, självömkande albumet *The hardest way to make an easy living* släpptes, blev det uppenbart att det var länge sedan The Streets vistades på vare sig Birminghams eller Brixtons gator.

I somras poppade dock plötsligt *The escapist* upp på Skinners MySpace-sida – ett soligt glädjepiller som strålade av den värme som gjorde debuten så minnesvärd, och sålunda sköt förväntningarna åter i höjden.

The escapist avslutar det nya albumet. Inleder gör det nästintill lika upplyftande titel-/singelspåret, men däremellan lurar dessvärre nio sömnpiller, somliga mediokra, somliga direkt olyssningsbara. Ja, *Everything is borrowed* är helt enkelt ett bak-och-fram-vänt segertecken för Skinner och två grovt förolämpande fingrar

SCARS ON BROADWAY

Scars On Broadway

INTERSCOPE/UNIVERSAL

GGGGGG

Är det en ung Johnny Rotten på speed jag hör? Nej, det är ju bara System Of A Down-gitarristen Daron Malakian som låter stämbanden spela i sitt sidoprojekt Scars On Broadway. Det som först var en trio blev en duo lagom till första plattan. Daron spelar samtliga instrument förutom trummorna som trakteras av John Dolmayan, också han från SOAD.

För att gå rakt på sak så är Scars On Broadways debutplatta riktigt jävla rolig, spännande och skitbra. Precis som i killarnas huvudband så kastas vi mellan pop och metal på kul och överraskande sätt. Det är fantastiskt bra driv i trummorna, riffen är så catchy som de bara kan vara och sången är så där skönt desperat sinnessjuk som krävs för att göra upplevelsen komplett.

Ibland är det så melodiskt att det nästan blir retsamt, men låtarna håller sig inom ramen

för vad som är okej och det blir istället väldigt smittsamt. När jag lyssnat på disco-hihaten i *Funny*, metal-riffandet i *Stoner hate*, och ska-indien i vackra *Enemy*, sätter de sig som klibbig kåda i skallen. Jag bara måste lyssna på dem igen. Och igen. Och igen.

Nu vet jag hur det skulle låta om My Chemical Romance och Avenged Sevenfold skulle möta veteranerna Queen och Sex Pistols i en thai-boxningsmatch. Hela paketet Scars On Broadway levereras med en frenesi som stavas punk, fast på ett bra och tajt sätt.

MATTIAS LINDBLAD

THE HAUNTED

versus

Out: 17.09.

Available as:

- Strictly limited box set incl. bonus 4-track-CD, double-sided poster, sticker and guitar pick
- CD
- Ltd. LP + bonus CD
- Digital Download

THE HAUNTED live!

01.10.	Malmö	KB
02.10.	Göteborg	Brewhouse
04.10.	Örebro	Klubb Aska/Kulturhuset
06.10.	Stockholm	Nalen
01.11.	Boden	Nordic Rage Metal Festival

www.the-haunted.com
www.myspace.com/thehaunted

DUFF McKAGAN'S LOADED

Wasted Heart EP

Out: 01.10.

The hard rock world is about to get a nice, swift kick in the ass!

Seattle-based sonic force Duff McKagan's LOADED, led by the Velvet Revolver / ex-Guns N' Roses bassist, has returned after a lengthy hiatus with their new five song EP.

New album to be released in early 2009!

www.myspace.com/loadedlamf

NEVERMORE

The Year Of The Voyager

NEVERMORE's first ever DVD and Live album! Feat. the „This Godless Endeavor“ touring cycle with amazing live footage (US Gigantour 2005, Metal Mania Festival 2006, Wacken Festival 2006 plus a complete show recorded at the Zeche Bochum in Germany), all promo videos, an interview with Warrel Dane and much more.

Out: 22.10.

Available as Ltd. Edition 2DVD+2CD, Standard 2DVD, Standard 2CD and Ltd. 3LP.

www.nevermore.tv

IN THIS MOMENT

The Dream

Out: 15.10.

A dynamic hard rock rollercoaster ride with explosive highs, beautiful lows and everything in between!

Also available as limited edition Digipak incl. 30 min. audio band interview and video clip enhancement.

www.myspace.com/inthismoment

EMI CENTURY MEDIA www.centurymedia.com

i fejan på alla dem som efter att ha hört de två ovan nämnda låtarna börjat hoppas.

Everything is borrowed skiljer sig i flera avseenden från föregångarna, men den avgörande skillnaden, den som gör albumet till Skinners sämsta hittills, är Skinner själv, för aldrig någonsin tidigare har han låtit så här oengagerat puts-lustig. Visserligen handlar texterna inte längre om vare sig planlöst luffarliv i Londons förorter eller lyxproblem i miljonvillan, utan om existentiella och globala frågor, men det förklarar ju ändå inte varför Skinner liksom snubblar fram varenda stavelse, varför texterna är lika fyndiga som ett glöggmosigt julklappsrim, eller varför dessa framförs med en finess som för tankarna till ett generande studentspex.

Everything is borrowed är kort och gott ett nästintill poänglöst album. Skinners brister som sångare och MC har tidigare ursäktats av hans sinne för melodi och hans finurliga berättarglädje, men när han nu släpper ett album utan vare sig minnesvärda melodier eller meningsfulla texter, då återstår liksom... ingenting.

FREDRIK FRANZÉN

SUGARPLUM FAIRY

The wild one

UNIVERSAL

GGGG

Borlängebandet Sugarplum Fairy har alltid fått leva med att stå i skuggan av ortens stoltsheter Mando Diao. Detta trots att det senare nämnda bandet inte spottat ur sig nåt särskilt kul sen debuten. Men 2008 känns som året då lillebröderna Norén spurtar om storebror Gustaf i Mando Diao och *The wild one* är deras klart starkaste fullängdare hittills.

Inledande förstasingeln *The escapologist* är ingenting mindre än en klassisk hit och det här är verkligen glad retropop när den är som allra bäst. Det finns ett driv och en glädje som smittar av sig på lyssnaren, och själv blir jag sugen på att dansa loss i köket. Bra texter, smittande syntslingor, hungriga gitarrer och skön sång gör *The wild one* till ett av årets roligaste popalbum hittills. Bandet har mognat, men inte på det där tråkiga sättet utan mer att man blivit trygga i sina roller. Sanningen är att varenda spår på den här plattan har potential att bli en radiohit. Det verkar som att det är lillebrödernas år i år!

THOMAS RÖDIN

TIGER LOU

A partial print

STARTRACKS

GGGG

Tre år har gått sedan vi senast hörde av Rasmus Kellerman. Om man frågat sig vad han har gjort under den tiden får man nu lyssna på svaret – en kalasbra skiva. Under nio månader spelade han in demos av alla sina idéer, sedan fanns grunden till låtarna och den omsorgsfulla sju månader långa förlossningen av *A partial print* kunde ta sin början.

Tiger Lous musik blir större. På detta tredje album har den hunnit växa ifrån att vara till största delen pop, som på debuten *Is my head still on?*. Den mognar i samma riktning som andraskivan *The loyal* till att vara stark rock med elektroniska inslag. En utveckling som känns helt rätt.

Den långa och dramatiska inledningen till förstaspartet *The more you give* ger en föräning om att det är något betydelsefullt som är på väg att hända. Kyliga gitarrljud förstärker förnimmelsen av vintersvart, men det är en vinter som gnistrar och sprakar. Ödesdigert långsamma

trummor bygger upp för att sedan öka hastigheten och ge musiken bultande puls. Sång som får eka passar både med det elektroniska och det kraftfulla. Att vissa meningar och uttryck i texterna återkommer befäster ytterligare känslan av mening och att albumet verkligen hänger ihop. Titelspartet, som avslutar plattan, är ett fantastiskt stycke på nio minuter varierande i tempo och intensitet som innehåller lockande gitarr- och keyboardljud och storslagna stråkar.

Han sjunger visserligen om "the illusion of trust", men jag litar på Tiger Lou.

ANNA GUSTAFSSON

TRAVIS

Ode to J. Smith

RED TELEPHONE BOX/BONNIERAMIGO

GGGG

Jag trodde mig veta hur Travis sjätte studioalbum skulle låta redan långt innan jag hade hört en ton. Jag tänkte mig typiskt Travis, för det mesta halvlugnt tempo, Frans mysröst och en hint av feelgood-känsla. Men jag hade fel.

Istället tycks *Ode to J. Smith* vara albumet där Travis fått nog av att vara samma gamla Glasgowband de alltid varit, och gjort något åt saken. I stort sett alla spår är betydligt hårdare och mörkare än vad vi är vana vid, och det är först på sjätte spåret, *Last words*, det Travis vi brukade känna skymtar fram. Trallvänliga låtar som *Side* och *Sing* är som bortblåsta och ibland påminner sången mer om Thom Yorke än Fran Healy, en likhet som aldrig tidigare skulle ha slagit mig.

Radikala förändringar kan ofta leda till stora fel, samtidigt som band som aldrig förändras kan tråka ut något fruktansvärt. Travis balanserar sin utveckling perfekt och *Ode to J. Smith* är en välgjord och nyskapande skiva där alla låtar är värda beröm.

JENNY BRINCK

VANITY BLVD

Rock'n'roll overdose

GAIN/SONYBMG

GGGG

Vad har Crashdiet sätt? Det är uppenbart att det bandets stora break har väckt skivbolag och fans att leta efter fler band med samma fetischism för hårspray.

Första gången jag hörde Vanity BLVD:s *Share my pain* skickades jag tillbaka till 1981 och gitarrsoundet på Mötley Crues debutalbum *Too fast for love*. Det fick mig särskilt att tänka på den underskattade låten *Starry eyes*. Och det kändes himla bra att göra det.

Även om Vanity BLVD:s tio låtar inte alla är lika starka som *Share my pain* är det här ändå ett starkt albumsläpp. De fyra inledande spåren är välbyggda låtar där sånghooken har fått stort utrymme men utan att sätta riffen i andra hand. Bra. Himla bra, för det är så lätt att bara satsa på en refräng och låta gitarren lojalt anpassa sig efter melodin. Efter det går låtmaterialet ner både ett och två hack, men utan att för den delen låta som bottenkrap.

TORBJÖRN HALLGREN

**Många fler
recensioner
på groove.se**

CD 7 • 2008

Ljuset har skiftat lite utomhus – då är det dags att krypa ihop inomhus med lite bra ny musik! Då är det dags att lyssna på Grooves CD#7. Vi serverar massvis av spännande ny svensk musik.

För att få 10 nummer av Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen i familjen!

1 Jive

Nite o's

Herregud vilket sätt att sparka igång en ny Grooveplatta! Malmöpågarna i Jive kramar ur varenda droppe av intensitet och inspiration i denna endast 150 sekunder långa indiepoptrono. Varför är de inte mer kända, då? Vet inte, men nu bör dammluckorna öppnas. För Jive är Bob Hund för 00-talet. Eller Sveriges svar på Arctic Monkeys. Ett band som erövrar hjärtan och dansgolvsben.

www.myspace.com/jivingmen

CELESTE LUNDQVIST

2 Raindogs

Stay here!

Även denna poporkester har sin bas i söderns pärla, Malmö. De är mer kontrollerade och känslösamma än Jive, men de kryper definitivt under huden på dig trots att de är färskingar. "Musiken är melankolisk, melodiös, men inte alltid det förväntade." De verkar också ha ett öppet sinne och utforskande läggning, musikaliskt.

www.myspace.com/raindogsswe

3 Björn Sima

Guiding north star

Genrer som trummisen Björn Sima i sitt soloprojekt hänför sig till är garage/jazz/powerpop. Men en sak är säker, när han knäpar ihop saker i sitt garage låter det elektroniskt och funkyt. Han är multiinstrumentalist till yrket, och med tanke på kraften i hans kompositioner är detta en karriär som också är redo att ge frukt.

www.myspace.com/bjornsimas

4 Anna Maria Espinosa

Time is all we have

Anna Maria har en sån där gullig men samtidigt het röst som jag kan tycka att Miss Li och Marit Bergman också är begåvade med. Och den står stolt och inbjudande längst fram i produktionen på soloplattan *Glowing with you*. Vill du förföras av något vackert, kolla upp henne eller Moder Jords Massiva där hon också dominerar.

www.myspace.com/annamariaespinosa

MICKE JOHANSSON

5 Sonic Syndicate

Jack of diamonds

Detta Falkenbergsgäng har stormat fram i karriären som ett spjut med eld i arschlet sedan de vann ett fett skivkontrakt. Och som *Jack of diamonds* låter så spår jag att deras segertåg världen över blir långvarigt. För de är hårda, melodiska och intensiva utan att bli extrema åt något håll. Därför kan alla digga dem. För sån är lagen.

www.sonicsyndicate.com

MY JUPIN

6 Kid Galahad

Skulls n' love

Yep, från lilla osexiga västsvenska hälan Kinna (?) sveper detta charmiga rockband fram med sin melodiska värmebölja. Maffiga refränger, klat-schiga klaviaturer och sjukt fläktande gitarrlicks bildar en helhet som är svår att inte inspireras av. Jag får i alla fall extra energi av *Skulls n' loves* ohejdade sväng. Spännande att se hur fullängdaren kommer att bli.

www.kidgalahad.info.se

7 Sonic Order Of Happiness

Shaker

Med charmant hållning och ystra tillrop intar Sonic Order Of Happiness scenen med sin nya platta *The end of the quaint* som finns tillgänglig i början av oktober. Deras influenser innefattar tungviktare som Pixies och Fireside, så du förstår att det inte kan bli dåligt. Att de är polare med vårt favoritband Knivderby gör inte saken sämre.

www.sooh.se

8 Al-x

The pain

Alex Spasic är en skåne på 30+ med rötter på Balkan som i snart 20 år haft reggae flytande i sina ådror. På 90-talet spelade han i D'Roots men nu väntar ett soloalbum runt hörnet. Han levererar kärleksfullt och traditionsrikt gung som är menat att få dig att må bra. Och han lyckas med råge med sitt uppdrag.

www.myspace.com/alxm040

9 Linda Malmström

My inner life

Pop, folk och country har varit Linda Malmströms musikgenrer sedan tidigt 90-tal, och det är inte utan att hon låter extremt proffsig och samtidigt avspänd på sin fjärde platta *Shine on*. Steel-gitarren och kastanjetterna sveper i bakgrunden medan Linda trollbinder i förgrunden, allt väldigt naturligt och stämningsfullt.

www.lindamalmstrom.com

DANIEL OLSEN

10 The Windupdeads

The end

Dessa formidabla popprävar, med bakgrund i bandet Froid, skapar dramatisk och storslagen rockpop i arenaklass redan ett år efter bildandet. Vbben är Coldplay, Radiohead, Keane och inte minst Kent. Bröststark och trånande tongångar

byggs upp till crescendo av rejäla mått. Men alltid med melodin i centrum.

www.thewindupdeads.com

11 Mitt Piano

Små små steg

Inflyttade stockholmskan Alexandra Ramnewall följer sig bakom namnet Mitt Piano där hon förmedlar en vemodig vibb, långt ifrån dagjobbet som nyhetsredaktör på en stor kvällstidnings hemsida. Så klart figurerar ett piano i botten, men det är framförallt Alexandras sång som lyser starkt. Personlig och närgången musik med svenska texter, en utmanare till journalistkollegan Hello Saferide, männne?

www.myspace.com/mittpiano

SOFIA CARLSSON

12 Simon Norrsveden

Stockholmsängan

Med stor dos mys, indiecharm och rättframhet i de svenska texterna och den okonstlade pop-musiken har Värnamoättade Simon Norrsveden träffat helt rätt. Handklapp bakom rader som "Jag vill bara komma hem/och träffa min bästa vän" skapar en varm känsla i hjärteroten, den som inte tar till sig denne framtida popstjärna gissar jag är en träkmåns.

www.myspace.com/simonnorrsveden

13 Annika

Without pride

Annika Isaksson har ett brokigt förflutet med uppväxt i Kongo Brazzaville, Kalmar och musikalisk start som gatumusiker i Gamla Stan i Stockholm. Nu solodebuterar hon med plattan *Without pride* som är en vuxen och följsam samling låtar. Titelspåret är en pumpande och värmande rocklåt med innerlighet och öppenhet att draperas hösten med.

www.annikaisaksson.com

JOHANNA WULF

14 Anna Ihlis

Lovemarch

Ja, jag hör likheterna med en annan inspirerande dalatös, Miss Li. 26-åriga Anna Ihlis har både spontaniteten och den vackra bräckligheten i rösten samtidigt som hon lyckas författa härliga och gripande texter. Här hyllar hon all sorts kärlek på ett så frejdigt sätt att rysningarna avverkas en efter en. Helt klart en ny favorit!

www.myspace.com/annaihlis

15 No Room For Squares

Around us for us

Uppsalatiron No Room For Squares gör orgelpop. En klar och distinkt genre. Känslan i låtarna är skir och försiktig, som den där första trevande "kanske är jag kär"-känslan kan vara. Nästan lite sakralt också. Och visst behöver man ingjuta de där stora känslorna i sitt liv ibland. Pirret är ju den ultimata kicken.

www.myspace.com/noroomforsquares

KATARINA AKERMAN

16 Katarina Akerman

Peace

Det känns superkul att kunna presentera så många starka kvinnliga soloartister på denna Grooveplatta, men vi har alltid vetat att det inte bara finns manliga rockkvartetter därute. På Söder i Stockholm sitter Katarina Akerman och komponerar låtar med hjärta och hjärna. Och otrolig känsla i framförandet. Vilken begåvad sängerska hon är!

www.myspace.com/katarinaakerman

17 The Winston Solution

History book

Detta folkmjuka och melodiska göteborgsband har funnits sedan 1999 och släppt plattor med jämna mellanrum. Pianot dominerar ofta ljudbilden tillsammans med den själfulla sången som känns ärlig och rättfram på ett naturligt sätt. Bandet känns som en samling choséfria musikanter som gillar att mysa tillsammans. Mmmm...

www.thewinstonsolution.com

STINA GELLERTEDT

18 Wendy McNeill

Building a castle

I Groove #8 presenterar vi en intervju med Wendy McNeill, denna charmiga vaudeville-chanteuse från den kanadensiska prärien. Hennes cabaretmusik på aktuella plattan *A dreamers guide to hardcore living* (som får full pott i detta nummer!) är köttslig och drabbande rakt igenom. Hennes magiska realism kommer att locka många nyfikna till sig. Och det med rätt.

www.wendymcneill.com

I the sound of tomorrow

Få en försmak av morgondagens ljud.
Sms:a SOUND till 72246.

Med den nya W980 kan du höra varje detalj och uppleva musik på ett helt nytt sätt. Dessutom, har den 8 GB internminne, radio och inbyggda högtalare. För mer information besök: sonyericsson.com/musicreborn

Sony Ericsson

PlayNowTM
arena